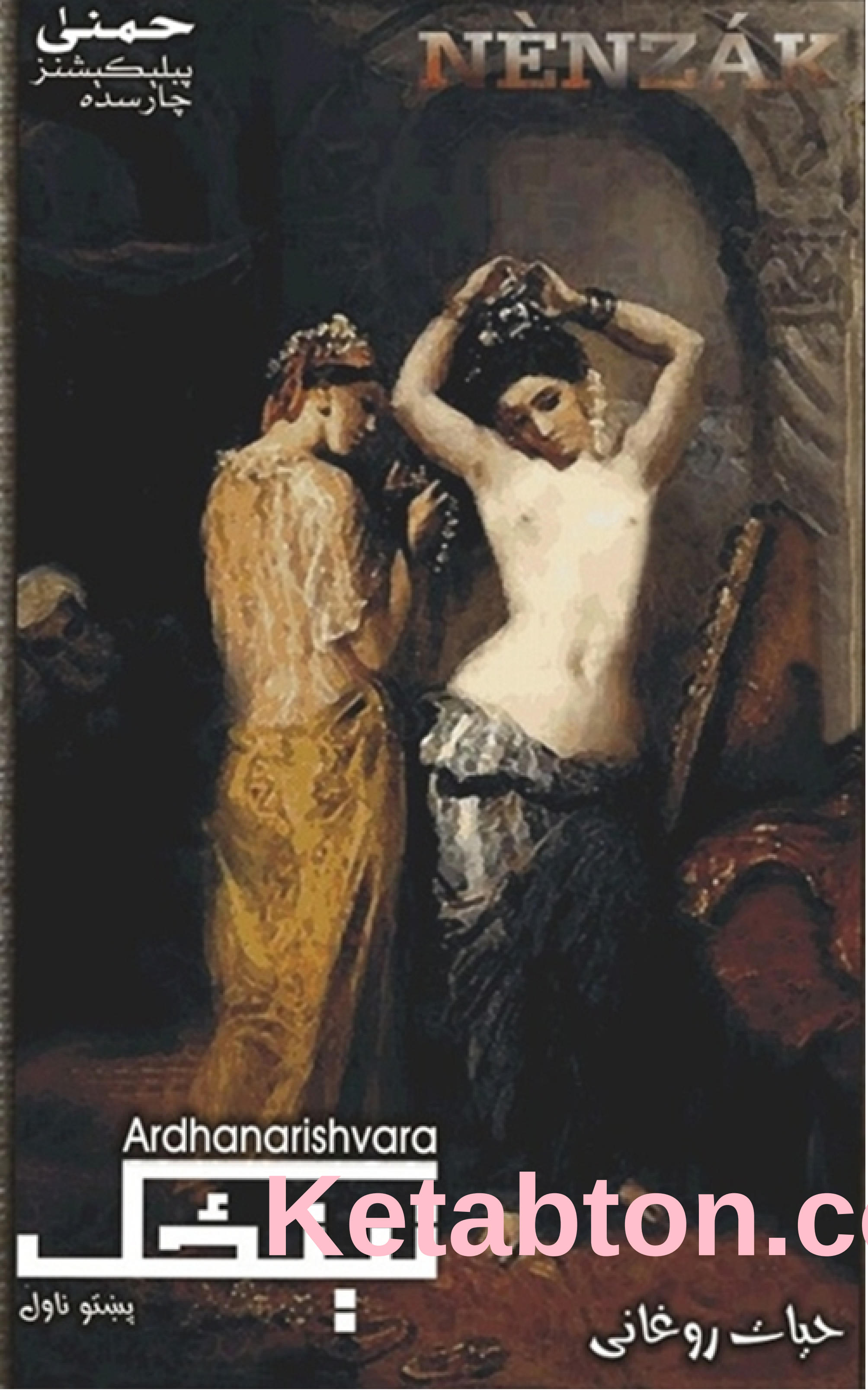

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل کؤم په نامه د الله چې رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نېنځک ناول

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنارپشوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي تړون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

نبنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي تول
سپیناوے کردارونه اؤ لیکلې شوې پېښې د یؤ
خیال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي یا
مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو یا
کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکڅن هوډ باندې
اډانه نۀ وي.

دې قېصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په
یادکیرنه ابغه نبغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې
اؤرولې شوې دي. باید چې ځلموتې اؤ پېغلوتې
ئې لوستلو نه ښنډه ؤکړي.

تړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم، چې د هغۀ
د پېدایښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له
پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په
خپل ځان بې د څۀ زُباد اؤ ګیلې واخستو.

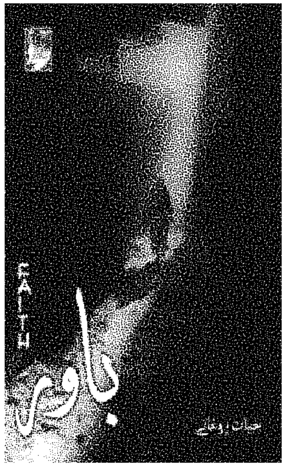

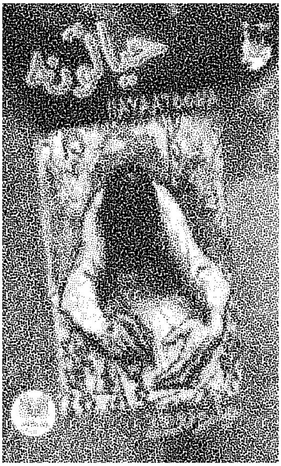

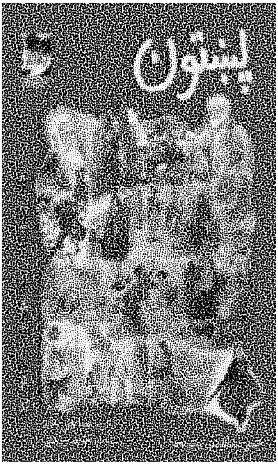

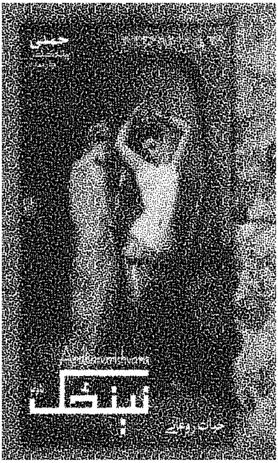

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	ښنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادر افتاب
1	شپېږه وړومبۍ	
12	شپېږه دویمه	
37	شپېږه دریمه	
48	شپېږه څلورمه	
67	شپېږه پنځمه	
81	شپېږه شپږمه	
94	شپېږه اوومه	
106	شپېږه اتمه	
129	شپېږه نهمه	
154	شپېږه پائیزه	
أ	..... توضیحات اؤ رہاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک"......

نېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ ځښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښې هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نيمګړي شُتون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرېږ، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښيرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نيولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدايښت دَ دهٔ خدا ے له ورکړ ے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا يؤ داسې خيال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانيت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتيا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې يوه هڅه په دې نيت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوينځلے شو، کوم وينځل چې دَ ټولنې رويه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوند ے وي (کهٔ ژوند ے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امين وايئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاو ے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په يوه ډېره نيازبينه ځاندره کښې يؤ ډېر سپېځلے روح (سا) د ے اؤ خدا ے ته ډېر ګران د ے. هغه په ما څو ځله حضور شو ے د ے، دَ خپل ژوند قيصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زيري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځيرک خپل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځا ے اؤ برخه ورکړ ے شي.

حيات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "ښنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د دریم جنس پېدایښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حيات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځيرک خان" نه "زرکه" ښنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقيقت په ډاګه کيږي، چې "ځيرک خان" پېدائشي د دريم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځيرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بيخي را ته محسوسيږي، چې روغاني صېب لکه د "ځيرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځيرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بيخي په داسې بڼه ليکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کيږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځيرک خان" يا "زرکې" پخپله ليکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخيري سره د "ځيرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کليوال انداز کښې ليکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور يوه ښېره ليکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، يعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بيا په يؤ بل ځائے کښې يوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "ميرې دربانديې اړميږي". پښتنائهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځيرک" يا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کليوالې کورنۍ خبرې ټولې ليکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ ديسي علاج کوي..... د مُلا ښانښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چيرړۍ تړل، تعويزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بيا د حکيم صېب پونۍ اؤ بيا د "ځيرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نايئې "مشکۍ" رول اؤ بيا د هغه کوټې بيخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسيږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پټيلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غږ او دغه غږ سره د بانګ غږ د "څيرک خان" زېږون له يؤ سپېځلے تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانهٔ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "څيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نهٔ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل او بيا د "څيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډکۍ، د ګوډيانو وادهٔ، پټپټونې، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يؤ ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واؤرېدو "کاررړه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "څيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کېږي او د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راټګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يؤ بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پټي پکښې لوږې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبهٔ خورې کول خو بيا ګوره منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کهٔ دا ځل فصل ښهٔ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نهٔ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "څيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي او پلار او مور ئې مړهٔ شي او د "څيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغهٔ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په ورومبي ځل د "نېنځک" په شکل کښې ښاغلي حیات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب لیکل اؤ تحقیق کول د یؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانیت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکیم عندلیب
تالاش (دیر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يو سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم او هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے او چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" او څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني او کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې او بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېرېږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه او سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما او حيات منځ کښې د وروروليۍ رشته ده او مونږ د دې رشتې بنياد په مينه او لېوني‌توب ايښے دے. د مينې پورې لېوني‌توب او لېوني‌توب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز او اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت او د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده او داسې مې ګڼلي، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پيدا کېدل او بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل او بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے او خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادر افتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبۍ شپېه

یا خو هغه ورځې وې، چې پخلیځاے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا ، خو قمرو خوَاره پرې پړه وه اؤ یا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پرې مشره مور چغه کوي،

"یه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نیکۀ ورشې خوري، چې "کشې کشې" دې راختې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره درباندې میږي اړمیږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خُواره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ښکلې ثملوې. ښکلې لکه د نور کله وُرندار ته د دوارو وُروځو په رق اؤ يؤ وښکي تېکي ورکړي.
د جوغړې مُلا ځابنتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شُنه چيرړې کښې په سُپين تار تړلې تعويزونه....په ځانګوبابا کښې ځورندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لُوې ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکيم پوښې وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟
هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دُرنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره ښېن ښلو. د کټ په پُيارمه ښکلې په کارېه د پرتوغاښ تارونه نخول اؤ وُرندار کټ کښې يوه پښه کوټې کړې بله ښکته ځُوړنده کړې د بينګلو نه ټوپې اؤ لکې غوخولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خُدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تند ے لړ بوټ کړي) خُدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"
قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د ښېن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلې په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نخښدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دوارو شونډو کښې نرے غوندې رؤ شو ے ؤ. دغه رؤ سره د هغې څېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غوندې چؤدې کښې چې د رڼا وُړانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستورې لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپې له ښکلي ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سـ سـې".....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کارږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکې کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره رېښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خوړو. په يوولسم کال راغلي زيري ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرځې کښې د نُغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه.....".

د تندار ښونې ته د ور کړپ په خلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاټي سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!!"

يؤ کړینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سخوندرې په ټپونو اؤ دړینجقونو مابتۍ ور ته رسېدلې وه.

(میرګاټي يؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنې پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خوښه يؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاټي له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د ترخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راوړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل ځوي میرګاټے نوم پخپله اېښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو يؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کړینګي غږ سره چې مابتۍ په دړینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو يه دوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګي سرۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې ورږومبې لړه پيکه شوې وه، بيا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان ميرګاټي له شنشنۍ سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو ورږومبې ترې مابتۍ د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپياکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، ښڼ اؤ جورابو سره رمبې، چاريګي، ګاؤڼې، قولبې د پاره کُوري، رنګوليټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود څادر يا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لږې دي؟ يا د دغه پاراموځۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئيلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانگ سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د یو گُټ نه نیولے کور ته ننوتلو.

"خبر نائیکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک وکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ووې.

"د جومات ورته مۀ وایه! گډه ده. اوبو نه وېرېږي. یو دا بېلماځه دے او یوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اگاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملگرې کړې وه، هغې ترې خبره وترووړله،

"مورې! دۀ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک وم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".

"دوزخ پسې ړنده شې ښکلې! وچه لختې ئې، وندنے درنه نۀ کیږي. تۀ او دغه پټنوس یوه شاډوله یئ، گډېږئ شا په شا، خو پرق له یو ځاے کیږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره گوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقیس، مشره نږور ئې خوُرځه ده او قمرو ئې هم خوُرځه وگڼه، ځکه چې د ترورځې لُور ئې ده. قمرو له خُداے ډېر ښائست ورکړے و او دغه ښائست سره ئې خوُي هم داسې و، چې د مشرې مور خپلو نږوریانو کښې دغه د سترگو یخ او د زړۀ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېرت ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دٔوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دٔيارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلئ غٔبرګوني وو. دغه وخت خُوباني ايله د ځلوښتۍ نه ډډې نمانځې کړې وې، چې د سٔترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يکي يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښتونو کښې سر خٔوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ ؤراني. ټول اولس نمېرګل ته په دٔرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اېښودلو څۀ؟ دنګه څٔواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کٔوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سٔپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د ديارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېرت تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زٔغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کبنې باد کړو. پانوس يا ګُلۍ به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،
"الله مې دې پردې ؤساتي!"
د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ يتيمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر اينبے ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښبنتن د ے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له تېکتېر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.
"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د خُوا د ېوال به سراسر د خبنتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"
"کوټې به هم پخې کړې".
د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کبنې ؤوهله.
"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي مارۀ شي".
قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کبنې قېصه کوي،
"يؤ چتے ؤ، يؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کبنې نُخبنتے ؤ. يوه ورځ چتي ؤوې"......
"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قېصه ؤکړه!"
مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارومرو د سږې بېزې قبصه کوي، ګڼې بيا وروستو مابتۍ د مېرګاتې غوړونه راکاږي.
چغمتې لا وړوکے دے، خو د اوس نه په ولاړه مېتيازې کوي اؤ ځوک ورته څۀ وئېلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به څوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټيټ وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لوار غږ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکې مړۀ سکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سپرغۍ وينبې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خړپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئېلي وو،
"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موره کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سرې نيولې وې. هغۀ خو دُرې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښۀ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نۀ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زۀ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو اؤ خوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وُروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مړځپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نۀ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نۀ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کۀ بيا مې دغسې کړي وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کۀ بيا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانۀ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کۀ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کۀ سائنس څرګند کړي دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څۀ ټوپ، دُروند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شُلېدلے شي. بايد چې د خُپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خُپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژُواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خُپلوي کول د ژوند پُرېکړه وي، اؤ بيا داسې ملازې اؤ سپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کۀ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کۀ مېړۀ) د ترون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کېږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونړۍ د ژوند تولې غلاګانې خپلو بړګو اؤ بړندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځورنده باندې نۀ توربښنه وينه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کيږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې څانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د توکېدلو توان د ژوند تولو نه لويه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې څانګې غېږه کښې د غوټۍ توکېدل د ژوند تولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا ځوے غواړي اؤ پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپين سر اؤ سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زور خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خوُرې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خوُځېدله، خو

"مۀ خوُځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول ايښے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختنه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه ځو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زوُر خپُل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوږې اؤ نيازبينې کوکۍ کله کله سا اخلي.
مشکۍ د کلي ناېګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نزدې نزدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے. هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر خيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لُور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پتيله کښې سوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جوارو وړۀ، د پيشترې سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زورورې! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوۀ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قيصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبۍ شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بدې رانغښتې دي. ورندار پخليځاے کښې په غبرګو نغرو غټې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې رېنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تول کور غوږونه څک کړي اؤ بيا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې ارم شي) يه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شيبې وُروستو مشرې مور غږ ؤکړو،

"بلقيس!!!"

اؤ بلقيس چيرړۍ اؤ بُرستن نيولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تللو کښې بلقيس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غوږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وينا کور نه ؤوتلو اؤ څو شيبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکيانې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښيناستو. ګُلۍ د چيو پياله هغۀ له يؤړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُورې څنډلې.

د وُرندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګينټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کيرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکيانې، شېوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قړتارے کوؤ.

سُتړې قدوس خان اسمان ته سترګې نيولې خُوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وُرندار په وينا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شيبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلې غېږه کښې پروت وړوکے ښُکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلې پښو ته مابتې د یخنۍ نه رچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ایله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نیمې نه بیا سُتنېدله، د "اللّٰهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کیږي، خو نن ني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادهٔ په وړومبي کال مابتې ؤشوه اؤ بیا بلقیس د نورو وړو جوګه پاتې نهٔ شوه. د ناموس خان وارهٔ نهٔ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغهٔ اتم پوري زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپاڼې، مُیاشتنۍ اؤ ډائجسټونه ویني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کمیله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې ښکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغهٔ ورسره ؤمنل.
څابښتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتې پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغهٔ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤلیدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتې ور رسېدلې وه اؤ ښکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې ښه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کېښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلې د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".
"(ناموس خان خپلې خُوږې وُرېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وي؟"
"ما اؤ هغۀ بهر يؤ ځاے ؤخښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کېښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بيا به ماښام يا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کېښې ناستې سره هغه د ډېرې حيا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بيا چې ئې مشکے ؤليده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کېښې څومره ډېره حيا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نۀ دے. میرګاتے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتے خبرې سر ته رسېدلو سره پېښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کېښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقيس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ړقولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"،
پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې تۀ وې".
"اؤ پلپکته چنګه وي؟"
"پرښته د مابتیې غوندې وي".
مابتیې د خپل کاکا په خُواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بُرګه کړه،
"بیا کو به پلپکتې په مونږ چُکوندالې هم لګوي".
(هاهاها! مابتیې هر وخت فردوس ولې سُکونډي؟)
موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلۀ راؤسپړدله،
"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غُواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"
هغۀ د هر چا خُلې نه د خپل ځُوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو.
مشره مور، ګُلیې، مشکه، ځاموره اؤ راپوړیې ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بُړستن کښې پټ کړو.
"مور! کاکے لږ وینم؟"
"مور درته لوګے شه!"
(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې ټولې رېښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځادر کښې نغښتې وي. داسې مئېنه، نازولې اؤ سپېځلې موسکا ، لکه چې سپرلې د لوڅې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پربښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ اؤ یوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان ځانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم ایښې ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې درباندې څۀ ؤخوري اؤ بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اکاهو هغۀ بهر ته لاره نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ځملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نیسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې ټولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغهٔ وادهٔ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغهٔ نه تپوس ؤکړو اؤ هغهٔ ځواب نهٔ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدهٔ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تهٔ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادهٔ کښې د نکاح د ښه کولو تْوان نهٔ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادهٔ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نهٔ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کهٔ د ښائست نهه نوي ببلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغهٔ کښې ځان برخېره کولې نهٔ شو. د هغهٔ تورو سترګو کښې زْيړ ګاټي ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څهٔ ځاے تور، څهٔ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلې ئې لکه د څمڅېرې د خټې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغهٔ د سرېتوب کهٔ هر څو کلي کښې د جغ څوک نهٔ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغهٔ خْپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغهٔ په ختمه نهٔ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړهٔ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خڵې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خڼلوۍ راتلو کښې لُوي اټکل ؤ اؤ يوه ورځ د مُوندر خڼلوي د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر څومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې څومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې يخه وه. د مُوندر خڼوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خڵۀ د حيا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې يخه وه، ځکه خو ئې پړې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پړيکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ يخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې يا ئې تا سره غڵا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پڼه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خڼلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ تولو نه لويه ښکلا وه اؤ بيا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ يوه يوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر څومره ؤ، مُوندر خپلې شپې ورځې د ثمدورې د يخ خوي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چينه ليدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپينو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ويشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پړې د مُوندر د پلار اؤ وړونو لاس نۀ بر کيږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې څمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل څلي وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په يؤ ابر، يوه سا اؤ يؤ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو يؤ غړمب سره هر يؤ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نيولے شو.

"ټق پُولے وُچؤده اؤ سر ښنې وُتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه وُکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره ټولې سترګې په ناموس خان اتې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته تربدلے ناست ؤ).

"ځيرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په څلۀ کښې نيولے ؤ. چا ته هم برخېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ ليکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لُوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سُود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په يؤ ناپ ناموس خان ته وُکتل. هغۀ دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې وُنيول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه څملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې وُځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قُړنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لوُړې کوداله بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د څلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود څويه. خبره په خبره غوغول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ څلي ته سترګې نؤژني کړې، ځوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه څوا اؤ غلے د ډېوال ته ځوړند دے. د موسمونو ځومره نيازبينې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې ځوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي څوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه څُول راتلو نه وړاندې چې سيلۍ سا ؤنيسي.
د ځيرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپينو شوؤ څڼو بيا په ستر شوه. دا رېښتيا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځيرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځوي ته د کونډې ځوے. په هغې "د ځيرک خان مور" نوم کېښودے شو.
يوه ورځ ځيرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مينې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سپينو اوبو سيندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شنۀ ولاړ دي، خو بيا هم د صنعتونو نيشتون د دوي په خاؤره دا وېنا رېښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواريکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بيا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دياړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځيرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلې زړونه راتېول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلې کښې ناموس بېخې يوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زياتره هغهٔ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځيرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سړيتوب د ملنډې نه ويستلې وې. دغه مُوده چې مُياشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړهٔ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغهٔ د ځيرک د ليدلو دُعا ؤکړه. نيمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځيرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نهٔ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نهٔ، د يؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پلنو لارو اؤ لويو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نهٔ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يؤ بل ته بړګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتيۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وړانې د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يؤ ځل بيا مات شو.
د خپل پلار قبر سره خوا کښې هغه ښخ دے. د هغهٔ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغهٔ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خوروي. کهٔ تاسو چرته وريښېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځیرک خان" نوم اخستل شوی وو، چې ورومبې "ډېر ښه دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځیرک خان ثوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې ځۀ ځائے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې ثوک ورته "ځیرکو" وائي؟"

مابتې خپلې اند ېښنې ځرګندولو سره تهولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځیرک خان" ؤوې، نو "ځیرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(یره چې یؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې خپر ته راغلو. د کلي ثو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپین اغوستن اغوستے، سپینه خولۍ په سر ایښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وریژو له؟"

د قدوس خان په ځائے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتریه! ستا غوندې ځنګل مې مخ ته نیولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوې زر راکاړي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته یاد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قیصه به بیا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځیرک خان نیولے کور نه خپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچی ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شرق ترې ؤباسه! برسنده به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدائے بنۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سُتنیږي اؤ نور تۀ بنۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدائے دې سپے سړے نۀ ګني اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې تول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځويه! څه ګنې بيا دې تېره کړم".
مېرګاتي خوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په رېښتيا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کميس ئې بدېې کوه! چې خرپ ترې ؤباسم".
راپوړې باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خوږو وريژو د پګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه يمه
هلکه بلې مۀ نړوه!
لېدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خيالي نړې کښې هم ورکې دي. د هغوي روح هم يؤ بت ته دغه وائي،
"مينه کښې تا نه کمه نۀ يم
(هلکه بلې مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ يم، چې به کلي خبرؤمه"
بيا لړې ګاګيرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرګ.....
پښتنې مينې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سيوري کښې سا اخلي اؤ بيا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مينې په اسره ژوندي وي اؤ په مينه مري.
راپوړې: "يار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګنې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پروني ورکړې خلۀ ستومانه يمه"
وړندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بيا ډ مامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ تړپکې وهي).
"دوزخ پسې ړنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مړېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې تولـه را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخې ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغې"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئيلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوبه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چیچله اؤ یؤ لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونپجري په اُوږه ایښے ؤ. د مابتۍ سترګو کښې وُرندار پېغله تنده ؤلیدله اؤ مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتۍ!"

"مابتۍ!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خُیال غېږه کښې ویښه شوه)

"هں مورې!"

"قمرو له اوبهُ یؤسه!"

د وُرندار دغه وس ؤ، چې مابتۍ د هغې د خیال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس اؤ پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبۀ څُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ ؤکړو، نو اودۀ شو اؤ پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څۀ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبۀ څُور کړے ؤ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخین به پاڅېدلو. هغه خو زر اودۀ شي، وائي "نمونځ په ویښو اؤړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخین نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ ؤ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د څُوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے څُوے خُدا ے درکړے دے. الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغۀ لاس ؤنیولو اؤ په ډېر روڼ تندي ئې تُرې مبارکي واخسته. د ځیرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغهٔ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وړيژو د پګ نه څلور غوړي جومات ته راغلې وې، نو مابنام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سپدګلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سپدګلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس ځوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سپدګلي زړهٔ سپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په خواخوږۍ کړې وه، ګنې ځوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لړه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خپره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ ټرور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلني لوګے کوي. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنیولو (د دغه لاس ایښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بیا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کمیس په ځائے د قمرو کمیس اغوستلو سره بل کټ کښې څملاستونکي ناموس ؤوې،

"وریځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په یؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وریځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤورېږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کمیس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خپتهې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زیات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکریزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هں؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډې رېره ده. داسې به ؤوایو، چې لړې ئې څمې اورېدې شوې دي اؤ لړ وېښتۀ ئې زنې نیولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه راښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لږ څوړند شوے وُړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوڅه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تږے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه ځو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خُوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د بُرېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. ځو شپې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د ځاځکو ټپونه شول.

د ځاځکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کيږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مُياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ تُرخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې وکتل اؤ بیا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شْپاړس ورځې جړی ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خْلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پتهو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پتهو کښې فصلونه مْلاښت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شْخوند خْلې پخې شوې وې. سْره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سْکښې مانبام توره تېرېدله. شپې خو بیخې د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په یؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لاړو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.
د جړی د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دْرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے ؤ، چې بْرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.
"خْدایه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال ؤ، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر څیره وهلې وه).
"مورې! مورې! یه مورې!"
د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلې ؤلیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدايه!"

د بلقيس اؤ مشرې مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، څُوئېدلے ؤ. نۀ زُور نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بيا نمر د خلقو سترګې بُرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُتړي کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تير سره لږ نژدې د تورسرې کميس ښکاره شو اؤ سېدګُلې قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تړې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړې واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته يؤړلو. د کلي ښځې د قمرو ليدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کميس ؤويستلو. بيا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤويستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه يؤ نتې ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوېغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټينګ پاټې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کله لرې نورې خاؤرې دوي اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په ښخ خوب اودۀ پروت ؤ).

"هله ورونړو راشئ!"

د قدوس غږ سره ټولو د هغۀ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې نُغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته يؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تْوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځيرک خان نۀ يوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلي اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دْروند تير اؤ خاؤرو د پيټې لاندې د هغې سا خْداے زده څنګه تېنګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نيولې وې ـــــ دواړه پْښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نۀ وې، خو مْړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرگو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېبه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترگه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې خېرې کړې وه، وریځ ته به ئې وئیلي وو، چې:

"درې درې!
د وریځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې ستړګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خواخوږي اؤ زړۀ سواندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېرې د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خوښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب ويني ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ زړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے خلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوټۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو، بلقيس خپلې لور سره دغه سر خوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځېرک خان بل چا ته نۀ پرېږدي. دغه ورځ ځاموري ځېرک خان غېږ کښې نيولے سړي سترګې ناسته وه. نن ځېرک خان د ځلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغۀ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوريږي، خو نن نه دړې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه ځلوېښتې نه لامبي، خو هغه نن نه دړې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چېلي اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نۀ شو، هر څو کۀ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړې کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځاموري غېږ کښې پروت ځېرک ته ګوري اؤ په سلګيو کېږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به ترې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځېرک هېر شي. ورندار به اوس هغۀ له څۀ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دړې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دړې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خلۀ وخت تېروي (اوس خو پسې ميرګاټې سره د درې مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کهٔ د مشرۍ مور په زړهٔ کښې نور د زور څاڅکے وي، چې څهٔ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتۍ، نو کهٔ هغې مخکښې کار کوهٔ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډېره اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تېژنې..... کله به د ورځې اور ورېدهٔ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو خرمن څېرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوڅ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتۍ ځان سره څملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نهٔ شوه، نو هغه ورځې نه مابتۍ ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وړندار د مابتۍ لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نهٔ وه. هغه د کور نه نهٔ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شپو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرۍ مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څهٔ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څهٔ د ځيرک سره د مابتۍ ډېرې مينې د هغې زړهٔ هغهٔ نه تور کړے ؤ. کهٔ خبره سپينه کؤم، نو د هغهٔ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرۍ مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. کهٔ ستاسو یاد شي اؤ د وادهٔ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کاڼي ځنډلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړهٔ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې ځرګندؤنې ته نهٔ پرېښودله.
د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خُوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غبرګ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ ښستېزه ځپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خُوښه ځرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې ځرګندولو واک ترلاسه نهٔ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نهٔ ؤ). اتهٔ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لړه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د ځلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو که په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښنه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبې وللې له که هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤويشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو خښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کيا؟... لا إله إلا الله" چغه په ديريشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګاليان غوځ کړے شول... سپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې برېښي، لکه چې د هغوي په شين ببرغ کښې سور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځواکونه هلته سرونه ټيټوي اؤ دلته ځيرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په ځلي ګلونه ايښودلو نه ستانۀ شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په رېښتونې دلاسه د مشرې مور نيشت شتون ګڼي اؤ هغه ياران به د بنګاليانو د وينو توېولو په دغه رېښتوني تور لکه پېغور تر هغې سوزي اؤ سرۀ کيږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ايښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمګړتياوې په ځانونو وير کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټې هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتیٰ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتیٰ ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوڅ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتیٰ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتیٰ څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تیونه خُلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خُلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤرېدلو هڅه ؤکړه. مابتیٰ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړېته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاځېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ وخت ځان مابتیٔ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغهٔ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتیٔ دومره سټغ خواب ؤلیدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سیوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره یوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځیرک هم لږ وخت وروستو بیا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے څملاستلو. هغه اودهٔ شو، خو مابتیٔ ټوله شپه ویښه وه. یؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځیرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانیٔ دوه داسې سپینې، رڼې اوښکې د ځیرک په تندي ټوي شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پیکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتیٔ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې یوه مور ؤلیده اؤ قمرو د ځیرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړهٔ نه د ګناه تور ؤوینځل.

د وخت پښه په ځاے نهٔ ؤدرېږي. نن د روژې د میاشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لاد سپوږمیٔ په لیدلو چا نهٔ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نهٔ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډ ځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نهٔ دي، (وړوکي ځیرک پټ مابتیٔ ته ؤوې) ما له د کمیلې په رنګ جامې".

مابتیٔ زر هغه د لاس نه نیولے ځان سره بوتلو،

"نه ځیرک خانه! داسې مهٔ وایه! تهٔ خو هلک ئې. دغه خو د جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غوندې ښځۍ وي او د کميلې د جامو غوندې ښځۍ وي او د چاچي د جامو غوندې ښځۍ وي او".

"ته راځه، چې ربړې، پتاڅې او ځلوبۍ درله راواخلم!"

(مابتۍ د خپل وس پورې د ځيرک خان په ځلۀ د لاس ايښودلو هڅه وکړه).

فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ و. بيا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې او نۀ ئې چرته ليندهٔ لاس کښې اخستې وه او نۀ ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو و. نينګانې، ميرګاټې، پټپټونې، شلغاتې، کوډګۍ، د ګوډا ګوډۍ وادۀ او چيندرو. د کوډګۍ په وخت به هغۀ کميلې ته وئېل،

"ته به سړے ئې. ته به کور ته راشې او زۀ به درله ډوډۍ راواخلم".

"نه کنه، جينۍ خو زۀ يم. زۀ به ډوډۍ راواخلم".

"خو ته زما غوندې ډوډۍ نۀ شې راخستې".

يو ځل ځيرک لوبو کښې په سترې سا وئېلي وو،

"دوه ګوتې څاڼډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے و او د هغۀ ځنګون نه ښورک اوړېدلے و. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلي وو او د ځيرک په سر مابتۍ ميرګاټے سم ټپولے و. تر دې چې ښکلې او مابتۍ پرې ځلۀ هم وهلې وه او دغه ټريخوالے تر ډېره د دوارو منځ کښې و.

د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوځېدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه ځلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې دننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پښغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې ښنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ تْرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سْرۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وي اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خْوره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خْوي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژْغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سْپک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غېږې نه د مېرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د مېرزادګۍ نه يؤ پوتړے هم خوړلے نۀ ؤ. ګليشان د کُونډې يا جال پرځائے روان سيند کښې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګليشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د مېرزادګۍ رنځ ئې د پېريانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه يو. پچاسے پړې کېږده!"

(منډۍ ته ګوره وړونکي پانوس خان د چيو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بيا چېنک په سکرو کېږدي) پربښتو! سکارۀ ورته سرۀ کړئ!"

چې خو ټول ښار کښې پخيږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ ټکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خوارۀ اؤ پې پتيله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسيزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوټکوي، نو جنتي کيږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې څُورېدې اؤ څومره پړکې لګېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومیټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د ړنګون ښکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څُوندي کولو له ئې د سُوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو خُواچیني وه، خو د دغه خُواچینۍ چینه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومیټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غُوږونه څک نیولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نیم سوه کېلومیټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نیولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه یوؤلس زره کېلومیټره لرې نیویارک کښې ناست جیمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤني ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صلیب تر سُیوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کربښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د ېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه يؤ سْپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نْخښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نْخښته نۀ ده. دې نْخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خْوا ئې ؤويشتو".

د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پْرديو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خْوري، غْلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزير غْوښه به نۀ خْوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼي شي.

دې لرې اؤ خرې نه لرې د پراخه شْنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دياړيمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شْنو وښو د ببر لختې په پْوله ديارلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شْخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په ليدلو ئې مشر ترۀ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ ميرګاتے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لينده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته ؤوائي) لاس ؤوينځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لويګاڼے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. ټوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې نښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور يوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ تېوقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نږور په ورو ډېره مئينه ده. يوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وينا هغې سر ته ؤرسوله. بيا دغه کور کښې ځيرک باندې د مابتی سُود دغه غوښتنه نوره زياته کړه اؤ قدوس اؤ بلقيس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې تېوقې نه ورته پانوس "ماسترګے" وائي. دغه کورنی کښې يؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. ميرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغيو ويشتلو ته په لستونو نخيږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځيرک د جامې پېزار تېپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځيرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چيچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور يا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځيرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم ورو ته اسلاميات ښودلو. د ماسپخين نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېداميرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متهقوري زړه نۀ وو. اېغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره ځلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نۀ څۀ خبره کښې مسئلې راويستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سيمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بيا د دُولا مُلا چې څومره زړه کړه وه، هغې نه زيات پښتونو ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زړه نۀ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وينم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخويه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څۀ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بيا تاسو خو خبر يئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نښتلو؟".

"زۀ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازيګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وايم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوكيږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سکوندهي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ايښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګُورېدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه څړيکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور څلورګوټيز ستورې تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخيږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پيرزو ځيرک خان نورې نږۍ نه ؤشوكولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.

"زۀ ورږے يم".

د ځيرک نيازبينې خبرې د وړندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خوړم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به ويم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بيا چې راشم، نو اُودۀ به شم ښه؟"
"تۀ چې اوس جومات ته لاړې، بيا به مازيګر راځې، نو څۀ به اُودۀ شې؟"
وْرندار په مُوسکو سترګو د ځيرک سواليه ځواب ته په ځواب کښې يؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر تړلو پوهه لاځيرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهۀ. پرځند کټ ټْرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته ځو مياشتو نه نوې کډه نۀ وه تلې. نن دا نۀ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مْړينه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا تويېنچه غْله شوې وه اؤ چې کله هغۀ د توپنچې بيا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سينه کښې يخ شوے دے. ځو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغۀ چپيا سره د وادۀ کور کښې يوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يؤ مخيز اؤ مينې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغۀ قبر کنستلو د پاره نيم کلے تلے دے. پښتانۀ د کلي يؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي ځلوېښتۍ پورې د کلي ښاديانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادهٔ دوه میاشتې وروستو شوے ؤ (یؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغهٔ د مړینې په پنځلسمه ورځ د نصیرشاه اؤ شبیرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تهٔ ښه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغهٔ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کهٔ مرئ کښې بْیاسته واچوي اؤ ژبه ورله یؤ ګز بهر کړي، نو بیا به ځوک داسې ډزې نهٔ کوي. زهٔ درته یوه خبره کؤم. زهٔ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے یم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله ځوک دومره پاملرنه نهٔ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خوْي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوینئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک یا توپنچې سره مینه کوي. دغه وګړي داسې ځيزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نهٔ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغهٔ کرلے ؤ. هغه نیم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نیم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغهٔ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډېورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسایه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړهٔ اختر په دریمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغهٔ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګنې زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لږې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،
"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانه کوه مۀ".
"ما خو سرسايه ورکړې ده".
"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".
"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"
"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".
"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".
څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټرېخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُداے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه څنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پُرته وه. دغه وخت په ځيرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پليتې خبرې سره به د ځيرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څۀ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنهارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازيګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنهارے د دُولا مُلا مقتديانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وختـه بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روبي د شېرون اؤ بنهاري ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بيا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا ليدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدا ے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنهاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدا ے.
د مازيګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سيپارې لاس کښې اخستې، يؤ اړخ ته اؤ لويګانو هلکانو چې هغوي کښې ځيرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شپېو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنداري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بنداري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بيرته په مُصله کښېناستلو. څو شپېو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نۀ شو. هغۀ يؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،

"زۀ يم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".

دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا ليدلې ده، نۀ ما اؤ بنداري ليدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به وکړې، چې دولا ملا ته به کښېني. هغۀ نه به دا تپوسونه هم وکړې او کۀ د نيا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ووايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون او بنډاري سترګې دووسې شوې) او کۀ هغۀ نۀ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ايجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګلباچا سترګې او شونډې يو رنګ پرڅېدلې وې. ګلباچا کښې دومره زور و، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې وڅنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د ماښام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان ملا جومات کښې ايسار نۀ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست و، د هغۀ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خدايه! د دغه وړوکي په سر ما مۀ رانيسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړۀ په حال تۀ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
او دغه وخت د هغۀ سلګيو هغه نورو خبرو نه ونيولو او لپه کښې ئې څڅوبي نه دړنه شپېه روغه شوې وه. (د هغۀ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغۀ سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغۀ لپه ئې خپل لاس کښې ونيوله او څو اوښکې ئې د هغۀ د اوښکو سوبلے کړې).
ځيرک خان د عبدالرحمان ملا د خوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته يوه شېبه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ۏځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغۀ به څو شېبو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ۏشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شېبې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.
د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهيږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکي نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ۏ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه دياړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ۏويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاۏرې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غړونه نۀ اۏرې. تاريخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلې کېږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.
کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قن بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وړاندې چا څهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره څانګونه څوارهٔ کړي وو. وړومبي ښاخکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ښاخکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نینځکې اؤ نینځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نینځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغهٔ د خپل کټ نه ځيرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغهٔ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدهٔ. يؤ څو يادونه ورته څپلمه شول. د کلي د هلکانو ورېې سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترېې شونډې. هغهٔ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغهٔ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځيرک خان زړهٔ نهٔ منل. هغهٔ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نهٔ اؤړېدلو. څو پېرې ځيرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې ړپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څهٔ دي؟
زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟
کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوړه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خوارهٔ چې فردوس ما کښې لټوي..... زهٔ دغه هر څهٔ نه کُرکه ولې کؤم؟
ما ته کهٔ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نهٔ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ او زما لاسونه د تکو سرُو نکريزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې ناپکښې ابۍ هغه ورځ زما په ليدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېړون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خيالونو او تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" او دغه هيله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو او کله به ئې بيا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځيرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو يؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ او د هغۀ ډېره يخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تپژنه سيلۍ به پرې ښه نۀ راتله او چې مخ به ئې څرګندولو، نو يخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، او چې مازيګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وريځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بيا مابنام شوے وي. دې تهوله ورځ کښې د هغۀ خوُا له څوک ورغلي نۀ وو او نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ او هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې يوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتيې کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګُورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بْړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خْولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ رِچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مْنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځيرک تبې نه سم رپي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پْروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زْيړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پْروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سْره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خْوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وْړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وينو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"میرګاټیه! تا دې ته وئیلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتیے کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځیرک بُرستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځیرکیه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځیرک څۀ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه يؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاټے ورته وايئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځیرک خان وايئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے يم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلي وئیلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتیے څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکیے؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموری ابۍ سلامونه کول".
وړندار د ځیرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.
(ځیرک خان وړندار ته ځکه د ے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کټکي کښېني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مینې تهوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتۍ روزنه زما په تا پور د ے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مینه خپل ځیرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نړۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځیرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تْوان لرلو، تېروهٔ ئې. په کور دننه مړې خْواګانې اؤ کور نه بهر وړې ترږې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کتهوۍ د سړیتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنډه ؤ، . ځیرک ډېر خُوتکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټېکتړ شلېدلے ټېر پروت ؤ،
"دا په منځ څیرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس یوه ورځ مازیګري کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځيرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځيرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پيچوکے ؤتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،

"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بُرېت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاځېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پاړخوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خُوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تهولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا ځيرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي. "اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوځه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يۀ شي. ما پخپله هغه ځاے ليدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دياړې کړې دي".

د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.

(د کاکُوان څښې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،

"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".

"پرځند کاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې ټُرونه ئې پاملرنه کوي".

(اؤ بيا شپې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښنمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کښې ؤوائي)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکُوانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نيولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سيپاره تْرخ کښې نيولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځند کاکا؟"
"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پټکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځيرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکُوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکُوان مخ کښې ؤليدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه توليه، دوه څپوټکي، دوه قېنچۍ، درې ږُمنځې، يؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ يوه چاړه.
څو ورځو پورې ځيرک خان ځان کراچۍ کښې ليدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړۀ خبره ؤکړي، خو بيا به يوې ناليدلې وېرې هغه څۀ وئيلو ته نۀ پرېښودلو. يوه ورځ هغۀ زړۀ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه مېنې خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګنهلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نيولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم اېښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکُوان کاکا چې دے"

"هو ځويه! کاکُوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بيا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په نُخښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بيا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې يؤ زړۀ سوانده نظر وينې شو. هغۀ د ځیرک نه سترګې نۀ ويستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځیرک هغه تهول زْغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خْلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بيا تْرونه؟"

د ځیرک سترګو نه رنې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غْرېؤ نيولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غږېدو ؤنیولو اؤ خپله ژړا ئې نوره تېنګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځیرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګیلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځیرک خان به په کاکوان څنګه سپاري؟ يؤ ځیرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بیا هم هغۀ ځیرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئېلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدائے ؤبخښي، شوملې چې به لړې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يؤ کول،
"پیو ته تومله واچوي اؤ بیا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مورا زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سینګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به تېنګې پاتې شي؟"
"خُدائے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وایه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګوربدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختمېږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته ؤرندار ؤکتل، نو قمرو ورياده شوه. هغې به د ټینګو شوملو ډک سینګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بیا چې به کلي کښې نروبې شوملې ویشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلیږي. اوس خو دوي له څوک میاشت کښې یؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکریزې، شنښې، نوي اغوستن اؤ ګانې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څیزونه راوړل، د پُور ګُوړه اؤ ګنې به ئې راوړل، وږې به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکریزو مابتې هم دغه کور نه تلې اؤ د ځیرک خان مامې شوې وه. شنښو سره لوبې کوونکې فردوس له اوس هغوي ژوندې ګوډې د پاره ځواؤشا خپلو کښې سترګې ځغلولې.

ماسخوتن غُوئې په خپلو ښکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور لویو وړو اؤ ښځو سرو خپلې پینځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خوړلې.

"ځئ څملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځیرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتې نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغهٔ دننه وېره ئې تېرېستلې وه. پانوس خان نهٔ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نهٔ د غوٌئي د ښکر بګتی باندې باور کوي. هغهٔ ته کټلو باندې دهٔ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خدائے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوٌئي په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! يؤ پنځهٔ ځلوېښت درې خو به پرې ستا وي". خو پتنوس به درېو پسې خاندل.

څاښتي مال ځيرک خان په ډېر ګيله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغهٔ ته ؤکتل، نو ربېرې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځائے پرېښودلو اؤ د کاکوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځيرک د ګيله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوان هم بېګا کراچی ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لور وادهٔ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور بايد چې په کلي ؤ. هغهٔ خپل وارهٔ کور پرېښي وو. پرځندکاکا چې ستون شو، نو ځيرک خان د هغهٔ د ډولځي مخې ته ولاړ نهٔ ؤ. هغه تلے ؤ. درې څلور ورځې تېرې نهٔ وې، چې کاکوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغهٔ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازيګر کېښې پرځندکاکا د کاکوان سره د ميراجان دوي د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدهٔ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغهٔ د تېر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شوکېدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېښې دے، چې نهٔ پرې کور کېښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي او نه بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بيا ته خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځيرک خان مرګ زه ډېر بې وزله کړے وم. زما خو دې کلي کښې يو هغه او يو ناموس خان سره ناسته پاسته وه او هغه به هم ستا ځاے کښې. بيا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پښې به کلي ته راتلې، خو زړه نه. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه او نورو نه اورم، نو لا مې په زړه نښنې ورتيرېږي. څه وکړو دې هلک له، چې مړ يار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په يو ابړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو ترخونو کښې ورکړي وو او کاکوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نه دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے يم. (هغه د کاکوان مخ ته وګوري) نن د ځيرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وينم، زړه مې غوځيږي. اے مړه! (او د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې وځلېدې) تا چې هغه ځاے يادوه، نو ته ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ودرېدلو او کاکوان نه هم سابه سيلۍ يوړل. پخواني ځيرک خان او اوسني ځيرک خان کښې د ډانګ او پړانګ توپير و. ريښتيا خو دا دي، چې د هغه ځيرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا تپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځیرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بیا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځیرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کهٔ خُدائے مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځائے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،
"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژغورم؟"
"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تندے په دې نهٔ بُوتهؤم، چې څه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"
خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بیا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تیاره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپینه شوه.
خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابیا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځیرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ایښے ؤ. ټوله شپه هغهٔ وینه ؤویسته. د خپل مور اؤ پلار یاد اؤ د مابتۍ مینې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بیا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. یؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګڼ کښې ولاړ اسمان ته په یؤ اړ کتلو شو. هغۀ ځۀ وئېل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نۀ ورتلو. هغۀ یوه سلګۍ ؤوهله اؤ زر کوټې ته بېرته ستُون شو. خپلې سلګۍ سره هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لُوړونه اؤ ډانګې راخستې دي اؤ د هغۀ هډوکې ماتوي اؤ کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګوابښ هم کولے نۀ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې دړد ته کمیله د اوس نه زبېرګې کوي. داسې برېښې، لکه د ځیرک خان د پرهر ځړیکې چې د کمیلې څرمن کښې غونځېږي. د شپې په یؤ پؤړۍ هغۀ له خوب جُوته هم ورکړه، خو هغۀ ځان ؤسکونډلو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زۀ د ژوند یؤ نوے مخ وینم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غابښونه، سرې ویرونکې سترګې اؤ غټ شُونډان هغۀ ته مخامخ شول، خو هغۀ ترې خپل پام ستون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګې ښخه اؤ هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ؤنیولو اؤ هغۀ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو اؤ بیا هغې ورځ نه وروستو هغۀ اؤ کمیلې چرې نینګانې ؤ نۀ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کمیله ؤپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نۀ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپوړې نمسې اؤ شيشړې سره دې اؤ ځيرکو نينګانې کول نو"
"دا ځيرکو دې ولې ؤوې؟ ميرګاتيه! (د مابتې تريخ غږ سره فردوس خپله لينده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بيا وړان نوم واخستو".
مابتې هغۀ پسې يؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دې.
"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتې بلوڅېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژوړېدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې تُرور مابتې ته تلې دې..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتې غوندې دې..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتې په رنګ دې. دغه خويونو، نخښو اؤ رنګونو کښې يؤ خُوې، يوه نخښه اؤ يؤ رنګ ځيرک خان هم دے.
په هغه ماښام ځيرک اؤ کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلې ؤوې،
"شيشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپړې ئې سمه ؤسوزوله".
"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لُوښتې، يؤ پېره نهه نينګانې اؤ دوه څپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بيا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تۀ به کوتوال شې اؤ بيا به سم ډېر ډينګان اؤ کوترې اؤ چپاتې د شيشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار ځېلمه کټ کښې پُرته ځنګل په سترګو ايښې د دواړو خبرې اوري)
"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژوم"
"نه کنه مړې! بيا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"
"نو ولې؟"
"بيا به بل ځل هغه تا ګېره کړي او سم ډېر ډينګان او کونترې او چپاتې به درنه وُباسي"
"زهٔ به ورسره بيا تګي وُکړم"(ښه! کميله تګي هم پېژني؟)
"نه کميلې! تګيژنان خو د خُدا ے بدي شي. بيا به ما او تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه ځنګل اخوا کړي او ځيرک ته وُګوري. د ځيرک هغې ته شا وي. کميلې په نُمرې شُخوند پُرېښے وي او ځيرک ته ګوري. ځيرک لږ غلے وي او بيا خپله خبره سر ته وُرسوي) مونږ به نور نينګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه ځوک وهي او نهٔ به مونږه ځوک".

د تُوت په وُنه کښې ناست بانګي بانګ وُکړو او ځيرک د يادونو غېږ نه وُشوکېدو. د خپلو پښو ښکالو ته هم په خلهٔ لاس ايښے ځيرک غوټه تُرخ کښې نيولې په ور وُوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ وُ. د ځيرک تېښتنه د يوې تورسرې متېزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه او نهٔ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ايښې وه او د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُياسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځيرک سره لاړو او بيا د سوپېدارو د وُنو منځ کښې دواړه ځو شپېو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاګوان راغلو،

"کاګوانه! وارهٔ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تيارې اؤ سيلۍ نه وېرېدلو، چې د هغهٔ غږ کلي ته ؤ نهٔ رسوي.

"اند پښمن يم، کهٔ سبا د چا د ځلې نه ؤځي. ما وارهٔ کلي کښې پْرېښودل اؤ څهٔ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځيرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنيولو اؤ د اوښکو اؤ سلګيو سره ئې پْرې د خپلې خْواخُورۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څرېکه وهله، نو ځيرک خان لا خپله سيمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغهٔ ليدلې نهٔ وه اؤ بيا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځيرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دْرې ورځو کښې قدوس ته د ځېرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شپږ اتۀ ورځې دغه غر ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به ځو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.

"عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به دُولامُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې ګېډے به هم لږ دُرُوند اؤ پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې اؤ بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو اؤ نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سُرې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوې قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښېرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټې نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ)..... کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا ؤوينم، اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نهٔ وو. مابتې خپل مېړهٔ هم کور ته دننه تللو نه ایسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نهٔ وه. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کهٔ د بل چا وي اؤ کهٔ نهٔ، د قدوس اؤ بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نهٔ وړانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نیازبینه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.
کاکوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کهٔ هر څو د هغهٔ زړهٔ لا په ځاے نهٔ ؤ، خو بیا ئې هم کاکوان ؤپوښتلو،
"کاکا! ډوډۍ؟"
"خوړلې مې ده"
کاکوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغهٔ څهٔ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې اېښودلې نهٔ شوه. دا د هغهٔ کور ؤ. دېوال ته اغوستن څوړند وو. یؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نیولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتهٔ وو. د دوړې بوي د هغهٔ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغهٔ ته ښکاره شول، لکه چې نیمکۍ دغه کوټه جارو کوي. هغهٔ نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو اؤ خیال کښې د نیمکۍ سکوندلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،
"داجي! ما له دې الې پېان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادهٔ شوې هم ده. هغهٔ ته کهٔ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کښې هغې غږ وکړلو، نو دهٔ به هم سوخت نه شونډه وچیچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځیرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بیا ژور خیال نه راؤویستلو. هغهٔ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژْغورلو اؤ نن خو هغهٔ د ځیرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بیا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځیرک د چا په اسره دغلته پْرېږدي. کور ته راتلو سره هغهٔ خپله پْرېکړه بیا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغهٔ د نیمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند لیدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځیرک نه پخپلو شونډو مښلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکْوان د خبرې تاده ایښودلې نهٔ شوه.

"ګوره ځیرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښهٔ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ایښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کْومے دے. دلته ډېرې تیارې دي. ما دلته ځیرک بائیللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤویستهٔ اؤ بیا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځیرک زړهٔ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نهٔ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نهٔ ؤ، زما به ئې نهٔ منله. تهٔ د هغهٔ غوندې نهٔ ئې، زهٔ ستا منلے نهٔ شم".

ځیرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نهٔ اؤ کاکْوان هغهٔ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویستلې نهٔ. نن د ځیرک د پاره هغهٔ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړهٔ ئې هم کړے ؤ، چې ځیرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غونډې خلقو سره خوشاله شي. بیا لاړه کنبې کاکوان په ځیرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغهٔ یؤ ځل بیا خپل زړهٔ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغهٔ دا پرېکړه کړې وه، چې د ځیرک په ښوونه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زهٔ نهٔ د فردوس لالا تولګي کنبې د ناستې یم اؤ نهٔ کمیلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زهٔ دا ګنم، چې یؤ ځل زهٔ هلته ورشم. یؤ ځل زهٔ هاغه ځاے ؤوینم".

"خو کهٔ تهٔ هلته هم خفه وې، نو بیا؟"

کاکوان د ځیرک خبره نیمه کنبې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زهٔ به دا ؤوېم، چې سلګیو سره ژوند دے،
څهٔ هلته وې اؤ څهٔ به دلته شي.
زهٔ به دا ؤوېم، چې ژوند یؤ پېتے دے،
څهٔ مې هلته یؤړو، څهٔ به دلته ؤګرځؤم.
زهٔ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه اېښې وه، دلته به ترې هم ښنډه نهٔ کؤم".

په دې بله خبره نهٔ کېدله. کاکوان سر نه خولۍ اخوا کړه اؤ کټ کنبې څملاستلو. هغهٔ څهٔ ؤ نهٔ وئېل اؤ دغې چپیا ځیرک ته یؤ سوال پرېښودلو، چې د هغهٔ کاکا د هغهٔ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کهٔ نهٔ؟ هغهٔ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پُرېښودلو. څو شپېو کښې د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځېرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوي نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځېرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.
دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور وربدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو څلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجاړه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،
"زړۀ به نۀ څُورې! اوس لوي هلک دے. د هغۀ خپل خُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!".
هغۀ به دغسې د قدوس يا پانوس څلۀ وخت په وخت ګنډله.(رڼا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاګُوان به زياتره وخت د ځېرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئيلي نۀ وو، چې کله به کلي کښې پُرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پُرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاګُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځيرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځيرک خان ډېر څۀ وړي وو. تولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتېې سوځند ؤ. وړومبے خو د تماکو په ځېلو تورې پيشوګۍ اړمي شوې. قولبه کنډمه شوه. يؤ غوئے روغ رمتې راپرېوتلو اؤ مړ شو. تورې پيشوګۍ ځان لړ ورو ستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلي شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې ځلور بدکان د کاکوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غوندي انګڼ کښې هغوي د کاکوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د ځو شپېو مزل پسې کوتې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ـــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت د ے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے د ے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے د ے. زۀ يوه تکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکوان د نورو خبرو توان ؤبائېللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاکوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تياره کښې ځلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته يؤړلو، چرته چې سُپين روبي د شپې تياره کښې ګناه نه خُوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خُدا ے د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوڅتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امريکا کښې خُوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغۀ د کليزې نمانځلو لاسليک ؤکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خُوځښتونو د پاره د يؤ مخؤريز برياليتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کۀ ستا پُرې څۀ کار نۀ وي، نو ما له ئې راکړه! څۀ به درته اوس نغدې کړم اؤ څۀ به غنمو کښې دروشمېرم".

"پرځندکاکا! تۀ به پرې څۀ کوې؟"

"د شامودام پخته! زۀ به پرې سُورېږم"

(ناست ټول بيا شُنۀ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پايې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پُرې کوه! زۀ به اوس تا نه څۀ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لويه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئېله (پرځندکاکا رډمنځ له غابښونه ؤخنډي) خو زۀ وايم، چې د پُردي وړوکي ويېريا توکي د زُباد سره د ملامتيا لُوي غېږ هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځې. (د هلکانو سترګو اؤ وروځو نه ښکاري، چې د هغۀ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله اؤ څۀ نېته کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نړیا ماډل دے".

پا یه کښې پرځند کاکا د شامودام ځوي نه سېکل واخلي اؤ بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځند کاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندۍ سا د هغۀ مرڅپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بیا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بۀ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځوړنده هنداره کښې هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جيګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچيچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نيولې وه، ناڅاپه د هغهٔ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو يؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دهٔ ته کتل اؤ بيا به روکېدهٔ.
"خو دغه سترګې زما ليدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خيال راتلو سره هغهٔ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دهٔ ته په يؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځيرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغهٔ نمونځ پرېښے نهٔ ؤ. نمونځ هغهٔ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څُرک ليدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجيده نهٔ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټينګه نهٔ کړې شوه) تا سره دلته سجيده راغله".
هغهٔ څو ګامونو سره ځان ځيرک ته نزدې کړو، د هغهٔ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنيولې،
"تا سره دې کور ته سجيدې راغلې دي ـــــ تهٔ ډېر نُيازبين اؤ ډېر سپېڅلے ئې ـــــ خُدايه! يه خُدايه!"
دغه غږ په زوره شو. ځيرک کهٔ په ډېرو خبرو نهٔ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغهٔ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان دننه تول دُړانۀ پيتهې ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوې، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د ښرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د ښرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د ښرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلنې اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک ښملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه وينبه شوې وه. د پېنزيبو شرُنګا سيلۍ هم ځان سره نخوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګې د هغۀ سترګو اؤ بُوې سُپېړمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پتهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا خُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډې" د سميتاپاټيل انځورونه هم خُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ يم ـــ دغه پتهو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یؤ دي، نور هېڅ نۀ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
یؤ لاس کښې مجمر نیولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خیال کښې وُرکه وه اؤ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بیا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،
"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم ــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زیاتے ؤکړو اؤ بیا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ایښے ؤ (یؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سیورې ته کښېناستم".
"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نۀ شي".
مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ؤکورې اؤ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ؤوائې،
"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مینه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بیا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پړېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډېر شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)
څو شېبو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلې نه د کراچۍ مزل ځيرک په ويښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پرېشان چوک نه په جانبه کوڅو کښې د کاګوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېسټو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې څنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپیناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادهٔ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کهٔ د هغهٔ د مړینې لاره نهٔ وه ګرځېدلې، بیا هم د بهرام وینه د مېترخان په وړارهٔ نخښتې وه. دغه وینه د مېترخان، د هغهٔ د ځوي، د وړارهٔ یا کهٔ د هغهٔ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وینې د تږئېدلو نه پرته نهٔ وینځلې کېدله. پښتنې وینې چرې هم بې له وینې نهٔ سټنیږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغهٔ د کور ژوندي د هغهٔ د قبر د خاؤرو نه د هغهٔ د وینې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وینه اتهٔ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وینه د بهرام د وینې وینځلو د پاره تویې شوه. د بهرام وروڼو د خپلورور د قبر په خلهٔ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نهٔ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نهٔ د مېترخان وراره د بهرام په وینه خپل څهٔ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وړارهٔ تېښته هیله شوه اؤ دغسې اتهٔ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نهٔ شوه، هغهٔ د بهرام ساګانو د پاره پڕېوانه سیلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وینې سره سم ګڼي اؤ کهٔ د مېترخان د وینې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځيرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره دغه تولـه پېښېـه، دغې پېښې سره ترلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځېلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپيا)
خو مېترخان هم بې ځايه تُوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بيا د ځيرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيورې د کاکُوان بدرګه وي، چې د کلي څوک قدوس خان دوي ته د ځيرک ؤ نۀ وائي. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسۍ يا ايرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بيا هم هغه يؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سندا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه اېښودلو سره څۀ ګوري، چې د ځيرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بيا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هيله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جيګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځيرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځيرک څنو کښې نُخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلي ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېراباڼ تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دوښې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختئ نه داسې برېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړوا!"

اؤ دې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېراباڼ ته واړولې. دې اؤړېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زوږ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غړيز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو اېښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم اېښودلو کار ورته سپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ټولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې ځرک ؤ.

"نن نه به دا زرکه وي".

د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه دننې چپيا وزرې خوږې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ ورانوي، ځکه چې دغلته د نومونو ورانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار ځمځ.......

په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.

"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"

د ځيرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،

"دا خوارۀ زما له اړخه".

"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګرې کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ورلاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاګوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاګوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاګوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاګوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زړکې نظر ویښ شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاګوان د چیو نه ګوټ شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاګوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړکې راتلل د کاګوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زړکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځا ے ؤ، ځکه رڅېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به ځُوند هم واخلي".
کاکُوان تلے د ے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شيندلو د پاره تيارو کښې شړنګ شړنګ خُوځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وينم ئې
نن ههٔو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننډارو باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قيامت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کيږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا ورومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته ياد د ے. هغه وخت وئيلې شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېونتوب خمار وهليه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته يۀ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوايه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زرکې لیدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مینې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مینه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. يؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. یوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړیتوب نقشونه برڅېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خویونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
يؤ سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤویسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو یوې ښځې پرې غږ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کرکه اؤ زور ؤ) خُدائے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځائے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خُوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پُرې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خُوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ ځه! پښې سُپکوه!"

دې ټول وخت کښې مدهوبالا د دوارو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ دُروند اؤ بوغ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خُدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدایۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته سُتون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ځومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مُیاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلے دے. دغه مینه پته پاتې نهٔ شوه. مدهوبالا ته کهٔ اوس پورې پېژند په لاس ورغلے نهٔ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پته ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي څوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغهٔ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نهٔ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نهٔ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تړاخهٔ ښکي نهٔ اؤ ډېر تؤدهٔ سيزي نهٔ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نهٔ بلوڅي. مدهوش کهٔ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کهٔ دوه ورځې، مدهوبالا د هغهٔ په ښنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زهٔ ګنهګار ښهٔ يمه
دا سپرلے اؤ دا شباب، زهٔ ګنهګار ښهٔ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زهٔ ګنهګار ښهٔ يمه
شېخه! تهٔ ګټه ثواب، زهٔ ګنهګار ښهٔ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځیرک یادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارۀ هم خاؤرې اړولې وې. د ځامورۍ ابۍ د څلوېښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولے دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نۀ شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله اؤ په خُلۀ ئې د قمرو هغه ځُوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار ليدلې وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغۀ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلګۍ نُغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د يؤ بل پلؤ نۀ پرېږدي ..... تيّاره اؤ رڼا يؤ بل کښې روکيږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځيرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زُده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوځو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغۀ يؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغهٔ پېژندګلو د يؤ مېرهٔ په توګه کېدله. د هغهٔ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوڅې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغهٔ کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغهٔ ښځه ګل پري دې نه خبر نهٔ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږې اؤ د هغهٔ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغهٔ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نهٔ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغهٔ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغهٔ مېرمن، د هغهٔ لُور اؤ د هغهٔ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دهٔ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغهٔ په درشل د هغهٔ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلهٔ مخ نهٔ شي. هغهٔ د دواړو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغهٔ وارهٔ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغهٔ ټوپ سره به سترګې نهٔ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغهٔ کار نور نشته. د يؤ څو مړوُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يؤ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځهٔ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغهٔ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خُوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لُوندې شي. هغه سترګې ؤزوري، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پري له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پري دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځُوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رينښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپېه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندی ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځیرک خان ډېر زر هېر شو. ریښتیا خو دا دي، چې هغه ځیرک خان د زرکې ؤ. زرکه یوه ښکلې، نیازبینه، ناویاته اؤ مینې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې ښنو کښې پنزېبونه ترلي وو، د سمیتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مرې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زرکې تپوس کښې د یؤ ورکې د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زۀ سمه ډېره سترې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته یم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سمیتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بیخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سُپیناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مْلا تړله.
"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مْلا اؤ پْلن کوناټي خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زْمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خْوارۀ کړي. زرکې نه يؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".
"په ګډېدو شم" (زرکې ګډل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).
سمیتا د هغې دغه نْیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،
"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنڅېږي. د هغې پنزېبونه شْړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زرکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مْلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په خْلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سميتا بيا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جيګ لاس کښې نيولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سميتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سميتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې يؤ بل د پاره ښشېړې مينې ته ؤګوري.

"تک . تک

دين . دين

تک . تک

دين . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

تنک . تنک . دين . دا

دينک . تنک . دين . دينک . تنک . دين

دينک . تنک . دين . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سميتا خپلو ځوځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بیا زرکه پاڅوي او مدهوبالا ننداره کوي.

مدهوبالا او سمیتا زړونو کښې غواړي، چې یو بل ته وګوري او د سرګم سره د زرکې د نڅا ستائینه وکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا یو ځوځښت هم بائیلل نه غواړي..... هغوې نه غواړي، چې یوې شیبې له هم د دغه ننداري ځوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سټړې سټړې زرکه د سمیتا او مدهوبالا منځ کښې ځوره وره څملي. څو شیبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنیږي. هغه خوبولې وي. سمیتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ویښه وي. اوده سمیتا په ډډه واوړي، د زرکې لاس خپله سینه پسې په اودو اودو جوخت کړي او زرکې ته مابتۍ مخامخ ودریږي.

خوب ګاګیره مرغۍ وه او د مابتۍ یادېدل په دغه مرغۍ د وېرې لیندې نه ویشتے شوے کانړے شو. پرځندکاکا او کمیلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مینه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګویا کولو ژبه زده کوله او نن ثابتې وخت د مابتۍ مشر ځوي مېرلوس ګل پل واخستو. ډېر ځوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ورغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره ځواچینه هم نۀ وه). کله چې ځیرک خان پل اخستے و، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رغړولے شوي. کمیلې ته به ئې مور وې، "یا پلې پل واخله ..... یو دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". يؤ ککوړے نيم د ځيرک پښو سره هم ځوئېدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځيرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لويګاڼے شو، نو کور کښې ځۀ ځان ځانے نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د ځوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه يؤ وړے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د ځلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلې شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چڼکاؤ شوے دے اؤ ګرېتيانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به يوازې څۀ کؤم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې ځلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وي. داسې ښکاري، لکه د ښکلا يوې نيازبينې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سميتا اؤ مدهوبالا ځو شپېږو د پاره دغه ننداري نه ځونډ واخلي (هغه دواړه نۀ پوهېږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې رانۀ ځاځکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړکي خوا له راغلي اؤ د هغې ځوري کړې لېږې سره ئې د هغې د شونډو په ځوځښت ځان سره "امين" ؤوي. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نمانځلې شوې وي.
"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".
د سميتا خبري ته موسکې زړکي ښه ؤکړل اؤ چې کله سميتا بهر وتله، نو مدهوبالا بيا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زړکي ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړکي په ښې سترګه د وېښتو ځو تارونه لکه د ځونډي ځوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټيکه د پرخې د داسې ځاځکي په ځېر پرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پړقينده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دروند سور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقيش ستوري ښلې شوي وو. خوشبويانو ئې د سالُو پلؤ نيولے ؤ.
نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سميتا اؤ شبمين د زړکي ډول سينګار کښې بوختې وې. سميتا د هغې ځڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې توري کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېري تُوري ويستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شبمين د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړې لاس کښې نیولې ولاړه وه. هغې نه ځان هیر شو اؤ د زرکې د ځاندرې په مهینو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تیندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خلٔه وازه پاتې شوې وه. "د زرکې کمیس دې خُدائے زرکې نه هیر کړي"، زړهٔ کښې به خامخا شبمین دغه وئیلي وي.

"شبمین!"

د سمیتا غږ سره شبمین هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤلیدلو. د خپلو سترګو تیر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خُدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قینچې کړي غوږونو له یؤړل اؤ کوټې نه سرټیټې ؤوتله.

د شبمین سترګو کښې لیدلې سوکړې د سمیتا سترګې هم د زرکې دنګې غړې، مهینو ډونګو، خوئینده سینې، نرې مُلا اؤ پلنو ټُوټو باندې ؤخوئېدلې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا یؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زرکې نندارہ کښې ورک وي. د دغه روح سپینه ږیره اؤ سپین پټکے دغه تیاره کښې ځان ځلوي. سمیتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دویمه ښکلا ؤلیده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کهٔ یؤ په درې نهٔ وي، نو یؤ په دوه خو ارومرو ده).

"مېرابان غږ ؤکړو".

د کوټې په درشل دننه پښه ایښودلو سره سمیتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي یؤ رنګینه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنې نيولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو.
هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنيولو اؤ د څادر
لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښېنې روانه شوه. د درشل
نه بهر ښځې اينبودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې.
هره سترګه کښېنې حېرانتيا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو
کښېنې چا ليدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر
اؤ د ناموس خان سړيتوب د ځيرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ
اؤ په ريښتيا ژوندے ؤ.
زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان ښځو له لاس يؤړلو. مېرابان
د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بيا ئې په غاړه راکښلو حېرانې
سترګې ځان ته کړې.
"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سيورې لاندې وي.
زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د
پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.
زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښېنې
وي.
زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې
زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.
زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښېنې د رڼا، زمونږ
په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښېنې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور
کښېنې د پياوړۍ مخ ؤګرځوي".
"امين" (ګڼو خلٰو په يؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به یؤ یؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څهٔ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نهٔ ویستلې اؤ د هغې لمن کښې څهٔ روپۍ اېښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدایه! مدهوبالا بیا مجمر راخستے).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس یوې غلې ننداره کښې وُرک شوے دے. شپمین د مېرابان د سترګو په وېنا د زرکې لمن یؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانهٔ داسې ګنډلې خُلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځیرک خان دُوې کلې کښې د نیمې نه واؤړې. د مېرابان په وېنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارهٔ کېښودے شې. ځنې د زرکې ننداره کښې بې پامه د تؤدو چیو نه په ګُوټ کولو خپله خُلهٔ ؤسیزې اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، مټایۍ یا پیکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهې.

ډېر وخت وروستو د ژړا یوه ښکالو د دغه شپې چپیا کښې ځان ښکاره کړې. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وې. د خپلې ژړا ټینګولو هڅه کښې د هغهٔ خُلهٔ چینګه پاتې شوې وې اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وې. مېرابان د خپل ځاے نه پاځې اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلې د پاره خُوارهٔ کړې. د ګل پرداز په سر سیندهۍ خُولۍ وې. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګیر شي او دغه څو شیبې د هغوي سترګې زرکې نه واوړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوړې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان یؤ بدک ؤ. هغه سُکړ ؤ او په نڅا کښې به د هغۀ لوړه نۀ مړېدله. یوه ورځ د مړې کورنۍ یؤ وګړے اتڼ کښې "روښني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو او د روښني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښ نه لاس ؤ نۀ ویستل، نو "راني" ورغله او دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنیوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. تندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نۀ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نیولو او ځان له ئې ویړیا شاتار کتلو. د راني هم مور خور یؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،
"زما مور هم زما په لُویګاڼې کېدلو زۀ پرېښے یم او زما خُوېندو د پاره هم زۀ د سرتیتۍ پېلام ؤم. هغوي کۀ زۀ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څۀ پُړه ده، چې دا زما خور او مور کنځي. زۀ خو اوس هم چې یوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو کۀ سترګو کښې مې اوښکې نۀ راځي. هغوي به زۀ پُردے کړے یم، خو زۀ ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شیبو کښې چې بېرته راغله، نو څۀ ګوري، چې د روښني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه موړ سړي سره څو د انډیوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکڼو تېريستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه تربدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې مور سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برښېره نۀ کړي.
"اهـــهــــهـــهـــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د مور سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د مور سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې څُوځيږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه ځوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کېښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ بروڼه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګیږي ..... شپېلۍ کنبې پوکے وهلے کیږي اؤ په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.
انګڼ خوشے پروت دے. چاپېره بنځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کنبې یوازې د مېراباڼ، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شېمین سترګو کنبې اوښکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم راڼهٔ څاڅکي خوارهٔ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ویستلې نهٔ وه. زرکه د مېراباڼ پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سپین ږیرے سړے ویني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نهٔ پېژني. بیا هم د هغهٔ پښو ته ټیټېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي اؤ ښکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي اؤ تندے ئې ښکول کړي. اوس کهٔ زرکه هغه نهٔ پېژني، هم څهٔ خبره نهٔ ده (ځکه چې زرکې د هغهٔ (هغې) شونډو کنبې د میني تپ پخپل تندي ؤلیدلو اؤ د هغهٔ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤلیدله).
په انګڼ کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلو واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ویني، چې د رنګونو ښاپېرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښکلا د کاڼي بت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړې سترګې د ښکلا بت د هغهٔ د لاس نه ویستلې وې اؤ هغهٔ له یؤ راګ هم په لاس نهٔ ورتلو اؤ بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئي وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدائے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکليه! خُدائے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځاروٴمه
خُدائے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا- ما- پا- دا- پا- ما- ګا- رے- رے- رے- رے
سا- رے- ما- ما- ګا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدائے د نور جلوه وينمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سْپوږمۍ ليدلو باندې ستا تندر نيولې، وينم
په دومره ښْکلو کښې يۀ ستا غوندې نْيازبين نۀ منم
سْپرلو ځولۍ تا ته نيولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې يۀ ستا شان ګلورين نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازيږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بيا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خياله ګرځي، خو په تا وْياړيږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا يار کښې بيا څۀ پاتې شي؟

لوګرې چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئيلي وو، د هغې برخې خْوځښتونه داسې وو، چې ليدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سيلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خْوځښتونو ته ځان سْپارلے وي. سْپوږمۍ د وريځو نه څو ګامونه ښْکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله ټمري غږوله..... رباب خپلو پَردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندريز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې يۀ د زرکې د پنزېبونو شْرنګهار ؤ. کۀ سْپوږمۍ، سْتورې، وريځې، ؤنې اؤ سيلۍ سا راکښلي وو، نو دغه ننداړتون کښې روکو شوؤ سترګو لړونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هرلے اؤ تاپ سره د زړکې نڅا د لیدونکو ژوند کښې د ټولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوڅې پاړرېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پړېوتونکو پاڼو کښې یؤ سپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکې اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څښکولې وې.
کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه ټیټې پردې له راغلل، دغه وخت زړکې خپل کیڼ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښې لاس د مسواکې اؤ مټې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې درې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د زمکې پله وه)، خپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره ځملولې وې..... ښۍ پښه ئې کونډۍ کښې لږه کوتټې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښۍ ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښکاربدله اؤ کوناټے ئې د دوکړۍ سره یؤ ځاے داسې خوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکې هم په سرونو خوځولو شول.
ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړۍ څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړۍ مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځاے ؤدربدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناتې ئې نۀ څوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ ليدله. د هغۀ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غبږ اؤ د نڅا څوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ايسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سټنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نيولے ښے لاس اؤ اوچت نيولے کيڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه څوړند کړل..... خپله نېغه کړې پونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه يؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنيوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو څوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې مانۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېږ مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښېږ تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نرېوالې موناري الوتکو رنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو څېرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د څېرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو څېرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ څېرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې څوکه څېرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُدا ے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سېټهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيد پوسجيرشا ماڼۍ کښې د څۀ مېلمنو دړناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېراباڼ اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تۆدولو خوب هم ليدلے نۀ ؤ. دغسې ماڼيو کښې شپې وېښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور ځُوري بللې کېږي. د مېراباڼ لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې خلْې ببرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېراباڼ ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتۆم. دا غږ خور شوے دے اؤ خْواشيني په دې چې د سېټهـ غوړونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړانديز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشنې د پاره هغه وخت بل څوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره يم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سْتغ وي".

په مېراباڼ د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازيګر سميتا د زرکې وېښتۀ رِمْنځول اؤ مېراباڼ کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خْوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خْوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې يؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو ليدلې وه (اوس مونږ ځيرک خان ته نيم سړے وئيلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سوْرلۍ کښېنې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سپيني کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړاندېز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو څوْرند وو. ماسخوتن سوْرلۍ د مېرابان دوْي کوڅه کښېې ولاړه وه. مېرابان اؤ سميتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشليا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سوْرلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خوْره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځند کاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. یوه سندره ؤشوه، دوېمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښونې کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سمیتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بیا لیدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپین اغوستن د زېړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زیړي ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ویلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نیمې نه اؤړېدلې وه، چې یؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنیوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې یؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهـ خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سرې ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګیو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نیولے شو. د هغې خوږې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سميتا د مېرابان دغه مخ ؤليدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بوربنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشليا يؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دُوي ؤڅارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژُرنده ئې لا ببرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بيا ببرته خپلې کوټې ته سُتون شو. نورې دُرې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګيو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په ويښه تېره کړه.
دُرې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دُرې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژُرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو ژُرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وُرځېپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وُرځېپانه کښې د ښار د يؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټهو ؤ، چې هغه چا لویه لاړه کښې وژلے ؤ او د هغهٔ د ځاندرې څهٔ برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغهٔ سره خوا کښې ایښې وې. په انځور لیدلو اؤ خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه یؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځیږ ځیږ شول. هغه سمیتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو اؤ مېراباں کور ته راغلو.

"سمیتا!"

سمیتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېراباں ئې ؤلیدلو. مېراباں راغلو، سمیتا اؤ مدهوبالائې خپله سینه پسې جوختې کړې اؤ ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بیا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سمیتا هم) د زړکې سلگۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېراباں دواړه خپلې سینې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېگا د هغهٔ په چغو کښې د زړکې سلگۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهه نهٔ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زړکې اومې خلې ته ئې ځان تېنگ کړے نهٔ ؤ. د سېټهه په بلنه باندې ټول بدکان گاگیر شوي وو اؤ بیا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونډ نهٔ ؤ. د وېرې مونډ دا ؤ، چې سېټهه د یؤ ډېر تور زړهٔ څښتن ؤ. څو ځله هغهٔ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلې وو اؤ خبره دې له راغله، چې یوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بیا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سُيوري لاندې د سپتهه کومي نه ؤوتله. د سپتهه نور هم څلور وُرونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پُياوړي، نامتو اؤ د سړيتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې د ے، نور خو به د دغه وُرونو زړۀ چرې هم سپتهه له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُداے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سپتهه د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې څلې وائي،چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".
منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د ترونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونهو ته ډیر ګران ؤ. یؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نیکۀ سره نور تهول مړۀ دي. منیربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پایودین بابا، شکور استاذ، سابق صیب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بیا دې نورو کښې زۀ پایودین بابا خپل نیکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ ځوي صلاح الدین کاکا زما د پلار د ځلمیتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتیا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن یا د صلاح الدین کاکا ځامن پرڅمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډیر ګران دے، چې پتهې سیپارې نه واخله د وَالنّاس پورې ئې راته قران په وئېلو هم زده کړے دے اؤ ژباړه هم. د منیربابا سره زمونږ د مینې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نیکۀ ډیر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نیکۀ د پوجون بابا (خدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندویه ؤ اؤ کله چې زمونږ نیکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منیربابا ته دغه پتهکے په سر کېښودلو (بیا وروستو چې منیربابا مړ شو، نو عزیز کاکا د جومات ساتندویه شو. الله دې ژوندے ساتي).

یؤ منیربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډیورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ویړیا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پیري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپینه ږیره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم یوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو.
څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د یوې ژبې ویونکو د بلې ژبې ویونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سیکھ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو یؤ بل وژنئ. تاسو د یؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟
د یؤ بل د وینې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟
د یؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟
د وینې وږم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مینه لیدل نۀ غواړي؟
تاسو د وطن په مینه ولې نۀ یؤ کیږئ؟"
نن د هغۀ د تلین په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپورېۀ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ایښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ یوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځیرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغږېږي. میرګاټي له (نه ریښتیا) فردوس خان له ئې نیوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړېږ تمبل غږوي، نو مابتیږ به نۀ وي. مابتیږ خپله مور اؤ ښکلې نیمه خڅلۀ سُتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پرېکړه ؤوئېله، چې د ځیرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائیږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقیس زړۀ به د راپوړېږ تمبل سره ټرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شیشړه مئنېدو. هلکه! شیشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرېږ شوه.
مېرابان مُیاشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلېږ بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لْوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلېږ وریاده شي، کله کله ورته د مابتیږ مینه ؤدرېږي اؤ کله کله ورته کمیله په غوږ کښې "ځنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ یا ورته سمیتا خپله یا د مدهوبالا یا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکریزو رنګ نۀ پیکه کیږي. کۀ سمیتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکریزې خوشتې کړې وي.
مېرابان میاشت کښې یؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مياشتو نه کور ته د هغۀ راتګ خپل سپکاوے نۀ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پليتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نۀ وړي. خو خپله پړه نۀ مني. هغه د سندھ د يؤ پېړندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بيا هۍ هۍ پليتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډکې منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سېتهې هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤليدله اؤ بيا پسې وريېښ نۀ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغۀ هاغه دغه د هغۀ نه غوښ شوے د هغۀ په خُلۀ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼي دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نۀ ؤ، چې سېتهې هغه مړے په شړق هم نۀ ويشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سېتهې د هغۀ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ؤليدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سميتا ليدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېتهې سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سميتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېتهې بيا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کميس ئې ترې شلولے ؤ. خُدا ے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغا ښ اچوئ کنه!!!

سميتا په ځاے د دې چې د سېتهې لاس نيولي وو، د هغۀ په پښو پړېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سېټهه صيب! که ته خپلې اوبه ويستل غواړې، نو هي! ما واخله. زه به ويش هم نه کوم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څه مه وايه".

"زمري وابنه نه خوري".

"تهکرے الله جو واسطو. اِن کے چهد ډ ے"

زرکه که د هغوي په ژبه نه پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے ښاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نه دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې څنګه ئې سېټهه ؤليدلو، نو په هغه ځاے پښه نيولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سميتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او يو اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اته نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ايښې نه وه. اوس دا ماشومه پرېږده! ته چې څه وائې، زه به هغسې کوم. زما د غوښې يوه يوه ټيکه په چاړو غوڅه کړه. زه به هېڅ هم نه وايم. هي! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړې. د زرکې سترګې ترېدلې وې..... هغې لوپټه ځان ته نيولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سېټهه د زرکې خوا ته روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس ته لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره منډل پېل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سټوني نه سټغ شیونه نهٔ تیرېږي. ما خپل سټوني له د پستو نمړیو خوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بیا زرکې ته مخ واړوي.

"ان ن ن!"

د سبټهه شېطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زرکې خلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېراباڼ لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېراباڼ شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سبټهه صېب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زرکې خوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېراباڼ خوا له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُپکې کړئ!"
"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غونډې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وُرانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباناتو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به کۀ خېر وي، ښځې ته خور وائې".
(اوهو! ښه، نو مېرابان دا غواړي. سمیتا بهر ؤوتله. د سېټهـ سرو ته ئې ؤوئېل، چې سېټهـ شپې ته ایسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سېټهـ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بُړستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).
بدکانو د سېټهـ خُلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، تُرخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بُیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټپ سُوره کړه،
"الے.....الے موجا ماړو اړه!
او موجا جوګې اړه!
ماړوړا متهړا مونجا!
ماړوړا سوهڼا مونجا!
ماړوړا لاهوتي مونجا!"
د مېرابان په وینا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نینا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېرابان د سېټهـ پرتوګ د کټ په پُیاړمه ځُوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غمانې اؤ لینګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بیخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشلیا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جیک کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم ستړے شوے ؤ. هني اؤ نیمت اؤ کوشلیا یؤ خوا شوې، سمیتا اؤ کرن اؤ تیکارا بلخوا شوې. دغه شپړو د هغۀ پښې کُلکې ؤنیولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بیا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بیا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لیدلي نۀ وو. څۀ زیاتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ایجازه کښې راولم، چې پردی لونه اؤ ځامن نۀ چیچي (د سېتهه په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو یؤ څو دیکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوړه ئې خیرې شي."

"جوګي ایا مو نا سونجاتا
جوګي ایا مو نا سونجاتا
ایرا وین وجائي ویا
الے... الے موجا ماړو ارا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دواړه پښې یؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوڅېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.

”د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُدا ے کړ ے ناکام د ے، پخپله به څۀ کؤم نو“.

دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپور شو ے ؤ. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.

”دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو“

نيمت ؤوې.

سېتهه ښۀ سړ ے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.

نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک د ے، چې دغه هم چيره کړ ے شو ے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک د ے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پېسې نۀ اخلي. خُدا ے دې نۀ کړي،چې مېراباں ترې ؤغوږيږي، ګنې مړ به ئې کړي.

نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې د ننه سړ ے به نيغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤرېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېراباں پوهه ؤ. مېراباں خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیلي وو،
”د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي“.
نېمت ته به چا وئیلي نۀ وو، چې چیره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د یؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کاڼے د ے، چُوي.... نړېږي.... ماتېږي، خو څۀ وائې نۀ.
دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځېپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظیفې د پاره غړ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.
”ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ لیکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظیفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نیمګړتیا ده، چې ما له وظیفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي“.
مونږ خو څُوره لپه یو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وینو اؤ بیا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سیمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتي تاده ګرځي.
د تېنتیس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره لیدلې نۀ وه. هغۀ تهول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهټي ځُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وینې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سپُوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سپُوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله یؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُداے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئیلي نۀ وو. دومره ده، چې یوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته یوه ورځ ؤوې،
"جانیه! تۀ دومره توند ماټور مۀ څغلوه. دا خو تامړې دي، بیا به سمې شي، خو خُداے مۀ کړۀ، کۀ ځان یا بل څوک لاروے در نه".
"ایاتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سپُېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".
"خو وګړے نۀ د چیرړو نېنځکه ده، چې بیا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماټور دے، چې بیا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ مخ نه خندا ورکه شوه. ما ورومبي ځل د هغهٔ سترګو کښې وېره ؤليدله. رو غونډې ئې ؤوې،

"اياتولا! زهٔ د باجوړ خان هومره زړهٔ ور خو نهٔ يم اؤ نهٔ د خپل تږهٔ هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زهٔ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زهٔ راپاڅم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم. (د هغهٔ غږ نور هم تيټ شي) زهٔ ئې غږ نهٔ اؤرم، خو هغه بيا هم وي. هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وړندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څهٔ ؤشي؟"، زهٔ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې څغلوهٔ". هغه زما په خندا نهٔ پوهېږي اؤ کهٔ پوهېږي هم، نو څهٔ وائي نهٔ. اياتولا! دا ښځه هم څهٔ بلا وي. پوهه به پرې نهٔ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غونډې پيريانې سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"

هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زهٔ پوهه شوم، چې هغهٔ ته بيا غوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پيريان دروغ دي (ما د هغهٔ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنيوهٔ، خلهٔ مې د هغهٔ غوږ ته نژدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ رېښتيا دے".

هاغه ورځ هغهٔ ما ته څهٔ ؤ نهٔ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړهٔ کښې وائي،

"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کنبې لړه خوره وه. ناڅاپه يؤ چړينګ شو، بيا يؤ لوي غرځ شو اؤ بيا...." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے ليدلے نۀ دے. وختي رياض وې، چې ماهور ئې بيخي چپړيت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګوليه! کۀ ماهور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګوليه! تېنتيس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتيس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کنبې د وړو هغه چغې وريادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خيالونو کنبې وړکه وه. مابتېے، مړخېنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په يؤ غږ کنبې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کنبې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کنبې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سیګرټو ګیله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوړه باندې ؤوینځله. د وړندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتې ته تیلے وهې، خو اوس مشره مور نشته، چې څمڅ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د مابنام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئېل. د هغۀ ډېر خوښ وي".

سم د مابنام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زیړه ساړي ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پېغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بیا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوی کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مېراباں چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېراباں ډېر ياد شوے ؤ. مېراباں تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېراباں پخپله خلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېراباں ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېراباں هېڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېراباں خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې دربۀ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یؤ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یؤ سړي مولانا ته ګیله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یؤ بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ. هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، بیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما وُرونړو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکؤم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګڼې بیا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لړه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وُرونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اوده شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېراېان سره مدهوبالا او سمیتا سرې سترګې ناستې وې. د غه کور کښې ټول سرونه بې سُیوري شوي وو. اوس د مېراېان په وینا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.
هیلن غږ وکړو، خو مدهوبالا ورېېرته نهٔ کړو. بیا ئې غږ وکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې دننه کشکرپ و نهٔ شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپیا وه، نو سمیتا ګاګیره شوه او د کوټې تمبه ئې ېېرته کړه. څهٔ ویني، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې خُوا کښې مجمر پروت دے او دغه مجمر کښې ټول سُپیلني سُوزېدلي دي او ټول سُکارهٔ ایرې شوي دي. څو شیبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې او د ټولو سلګۍ ماتې وې. یو مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست و او خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ایښے و. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شیبو کښې د مدهوش د سترګو نه یوې رڼې اوښکې د هغهٔ د ګېځمې نه پښه په اننګې کښېنودله او د دغه اوښکې پلو نیولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ خُلهٔ وسپړدله،
"ېیلتون د مرګ استازے
د ېیلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
ېیلتون د یار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د یار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړؤ
بېلتون د یار د غېږ نه
سند ریز شڼنګ ؤتروړؤ
بېلتون تالا کړمه زؤ
بېلتون تالا کړمه زؤ
د نیازبین ژوند خُدایه!
د سپېرؤ مرګ خُدایه!
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نیازبین جانان (یؤ ځو سلګۍ)
زما نیازبین جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ؤنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړانديز ګډون کوي، چې ښاغلے مولانا شېربهادر کېمارې ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نژدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره ځکه نۀ نژدې کيږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېمارې د خُداے لخوا يؤ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځاے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې وريځې ؤګوابښېدې. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د یادوني نخښه د پېښور رېډیو سټېشن د ودانۍ په یوه کوټ کښې شېرشاه سوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زهٔ خو دا د پاکستان د شین ګنبد دننه د پښتون په وینو سور وجود او شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي او هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون او روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه ایښودلي کیږي. پښتون بچي ته د عربو تاریخ زوتولے کیږي او د پنجابیانو لیکلې شوې جغرافیه ورته ښودلې کیږي. مذهب د هغهٔ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کیږي او د مذهب په نوم هغه د نړیوالې نُخښتي د پاره د خشاک په توګه استولے کیږي. اولس دومره وړے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نهٔ مومي. کهٔ څوک راپاڅي، نو هغهٔ پسې ئې وړے تړے کاکے غږ وکړي،

"ما له به ماکام څهٔ لاولې؟"

"جهٔ دودۍ ګوالم"

"جما یکني کیږي"

"جما پاپۍ یکې چوې"

اوس پلار ئې خپله برخه وغواړي، کهٔ خپل لوځ او ابلې او وړې کاکي له څهٔ تابیا وکړي؟

تهولو نه لوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سیاست کوونکي خپل ګڼي او د خپلې خاورې په نوم سیاست کوونکي پردي. د پاکستان په خاوره سیاست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاؤرې مشرانو باندې دومره تور مبتلي دي، چې هغوي سپینیږي اؤ خړې شوې اوبۀ رنیږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاؤرې به تر هغې څۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بیرغ نه لُوي بیرغ په بل رنګ کښې خپل د یوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاؤره اوس هم وریږي دي.
اوس د غه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سمیتا. هغې د مېرابان لهجه خپله کړې،
"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتؤم".
بېګا زرکه اوده شوې نۀ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واؤړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا څۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ویستلې.
"دا څۀ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس یؤسي، نو هغه غواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبنلو؟".
دا خبره یوازې د هېلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بیا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بیا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکاري. اوس خو د زرکې مخ کښې هم کُوتونه راغلي دي. بیا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زیات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بیا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.

هم په دغه ورځ مازیګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سیلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سمیتا غرمه ویښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ایساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بیا هم په مصله ده. سمیتا نور زغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،

"څۀ دي؟"

هېڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بیا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ۆوایه!"
دا ځل زرکې خڵۀ ۆسپړدله،
"ما له پېنزېب راۆړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راۆړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ۆتړل اۆ غږ ئې کړو،
"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې رنګه شي مئېنه!
خُدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښُکالو مې واۆرېدنه!"
زرکه پاڅېدله، ټولې یۀ اړخ ته شوې اۆ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شُرنګهار شو.
دین تک
تک دین دین تک
تک تک دین تک تک دین
دین دین تک دین دین تک
تک دین
دین تک
بې د څۀ سندرې اۆ ساز نه په کوټه کښې زرکه ۆنڅېدله اۆ دومره ۆنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اۆرېدلي وو اۆ بیا ئې د ژوند په دغه پړۍ هم ۆلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اۆرېدلي وو، نن ئې ۆلیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ۏدرېدل اؤ د پېنزېبو شڼنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ۏدرېدلو نه څو ساګاني وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ۏچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وینو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې.
سمیتا سره تهولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.
"دا روغتون ته وړو؟"
هېلن ته روغتون ور یاد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زرکې سره تهولو نه زیات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سمیتا یاده ده اؤ سمیتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مینه اؤ دڼناوے لري.
"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".
دې وئېلو سره سمیتا په ژړا خپلې کوتهې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوتهه کښې ناستې وې. زرکه باندې خولې بهېدې اؤ د هغې د پتهو شوۏ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څریکه ۏوهله اؤ تلوزیون باندې په سوېلي سیمو مانسهره اؤ بتهګرام د زلزلې قیامتونه ښودلي کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لســـمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خوړده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړدېږي، کله چې ځواني خپلو څڼو کښې سپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سپين ډکے د مړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوی بدلون لیدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کمیلې وادۀ نه غوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هیڅ ډول تماس اؤ اړیکه نۀ وو. زۀ دا وئیلے شم، چې زرکې دا لیدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړینو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لیپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګیرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کمیله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټیکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لیچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شړنګ وېرې د کمیلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکریزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. یوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زیاته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ دړزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئیلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کمیلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کمیله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنیوالي د نیازبین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښېږي. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ او د مدهوبالا او کمیلې یادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان او زرکه څومره سپېڅلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو ورړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده او د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي او دغه سُیوري ته هغه دخپلو ورړو د مینې کاڼي ؤغورځوي او په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه او مابتۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خُلو ډېر څۀ ؤوې، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُرونډ ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے ؤ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. څو شپېو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ ؤزورلې شوې او هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدای وبخښي، څوک چې به تبې ونیولو، نو هغهٔ به وئیل،
"تاریز ځپوټکي باندې ټرمکیا وکړئ او په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوهـ فردوس ته سُتن ووهله او هغې ورځ نه هغه په دُوارو پښو
شل شوې دې. ګُوبړدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینۍ
د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي
شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښېدلې. هغه په
رېښتیا زیب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ
شي او د هغهٔ په پښو پُرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته
هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن ځټ ته خېژولې
وه او بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه
ځېلې نه میتیازې بهیږي او هغه پُرې نهٔ پوهیږي. تر څو به ښکلې
ژُوندۍ وي او دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل
مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته یوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه
مازیګر پورې هلته بوخت وي او د مازیګر نه ماسخوتن پورې د
بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي،
چې کهٔ ځان له اټۍ پُرانیزي، نو ډېره ګټه به وکړي. هغهٔ د پاره
دغه ښهٔ روزګار دې، خو لږه سا واخلئ! پُرېږدئ چې هغه خو د
خپلو وزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس وارهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادهٔ شوې ده. کشر ورارهٔ ئې خرڅوڅې کوي. هغهٔ وادهٔ نهٔ دے کړے. مور ئې څو ځايه د پېغلو د مېندو خلې بوې کړې،

"خورې! تګ لږ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لږه غلې شي اؤ سترګې بنکته کړي) بنختګ ليدلے ؤ. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زهٔ پوهه شوې نهٔ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".

څه زوروري! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څهٔ؟

هں! دا ده، چې کهٔ چرته په يؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. ايهز د هغهٔ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغهٔ خپل خاربن د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغهٔ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغهٔ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نهٔ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت ياد ېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ ياد ېدله، کله چې نېمت د هغې سر رمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو بنځو اؤ سړو د پاره وي، تهٔ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،

"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه ايښې نهٔ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پړې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبې رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کىنبې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجيده کىنبې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کىنبې ځنې ځنې ځاے ښځونک ځرک ليدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کىنبې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنيو هلکانو په جومات کىنبې وړانې کول اؤ د هغې تږۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پړې پښې دړبولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کىنبې توقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بيا دغه ګناه کوونکو سره صف کىنبې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اورېد وخت نه وروستو جومات کىنبې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت تولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت ياد شولو، نو په دغه تږخ کىنبې به ئې ورته دعا کوله.

دولامُلا په ډرون برېد کىنبې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شينتغانو د تولې نړۍ په تلويزنونو د خپل برياليتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کىنبې د خپلو دوؤ لونو، يؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کىنبې تي ته پروت نمسي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نهٔ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانهٔ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نهٔ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپيني ماڼۍ د وياند په خلهٔ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغهٔ د ژبې وېنا د پاره د هغهٔ سترګو کښې هېڅ پېلام نهٔ وي.

"دا خو د تهولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څهٔ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څهٔ نه پښې تؤ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دري دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نهٔ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يؤ بل ترلو پرانستلو نه نهٔ ؤزګارېږي، مونږ ته به څهٔ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يؤ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غوږ نهٔ ګروي".

"اؤ کهٔ مونږ له بل څهٔ کار راکړے شي، نو".

"زهٔ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤګرځم اؤ بيا ئې پوتړے پوتړے ؤشلؤم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څهٔ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پُياوړ ے، نازولے اؤ سُپېځلے د ے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسی، خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نۀ شي (هغه لړه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمګړتيا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره يو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدا ے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر يؤ نېنځک د ے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ اړ دي اؤ ټول غُوږونه هغې ته څک دي. د زرکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه يؤ نېنځک پټ د ے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قبصه اؤربدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړې، کُلابوځے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کښې دننه يؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځليږي اؤ د مېرابان د مړينې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نیمګړک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ یادوي) هس! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بیا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بیا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه یؤ نیمګړک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مینه وژني.....
کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....
کوم چې د بل زۡیان کښې ځان له ګټه لټوي.....
کوم چې د دعا په شا خپله ایرزړي پټوي.....
کوم چې خُپلو بې وسیو له د برخې اؤ نصیب نوم ورکوي اؤ".
هغه خبره په دغه ځاے پُرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښکالو اؤرېدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپیا چې نوره هم اوږده شي، نو سمیتا د زرکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خۡوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خُلۀ نۀ پُرانیزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وۡروستۍ رده کېږدي،
"لارې کوڅې اؤ منډۍ پُرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بُریدونه، یؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغې باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غرېږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کيږي اؤ اولس وژل کيږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مري.

خُدا ے ته پړ مۀ وايئ!

خپل د ننه نېنځک ؤلټوئ!

د هغۀ مخ ؤوينئ!

د هغۀ زړۀ ؤګورئ!

د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!

د هغۀ ځا ے ورکړئ!

د هغۀ برخه ورکړئ!

کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه تْروړلې ده.....

کۀ مْړه کوئ، نو هغه وېره مْړه کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ ښنې ړْدئ، نو په هغه انا ئې کښږدئ، چې تاسو کښې ئې کْرکې له ځا ے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه رانۀ، سْپين اؤ سْپيځلي څاڅکي تْوئيږي. ټول ښځونک يوه شيبه زرکې ته اؤ بيا يؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه تْروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلي نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کړکي وينزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مينه د کړکي نه بريالۍ کړم.....
زۀ هيله د اند ښبني نه زورَوره کړم.....
زۀ به مرم، خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به ښيازبيني پربنتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.
زۀ خُدا ے ته يؤ رنګ کښې هم سپکې نۀ وېم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګيو وي اؤ د هغوي سميتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهيږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبريښي، لکه د مېرابان سا چې يؤ ځل بيا سميتا کښې ؤغونځيږي،
"خُدا ے هر چا د پاره خوږ، ميني نه ډک، ښيازبين، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغۀ وېرې له شتون ورکړے نۀ د ے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګواښيږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د ځپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوځارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. ځۀ سپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکي پرېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نمانځي نۀ کړے شي. په پوله د ورانکارو خوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډرون الوتکو د بريدونو لاره سمه کړې اؤ ورانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر ځوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دړې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د برش دوه د برش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غرپښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خبلو ته خپل غوړونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډېورنډ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سپينولو د پاره هيڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خرې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سينټ کښې ناست هغه ډير مشران اوس هم د قبائيلو بيل شتون اؤ بيلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سينټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.

د خدائے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خرې اوبۀ رنې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ېښنې اؤ خواشيني اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پرې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وينا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپيچک سر ترلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لیدلې نهٔ شي. هغه نهٔ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نهٔ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغهٔ لاس کښې نهٔ دي. دغه کور کښې داسې نیمګړتیا نشته، چې څوک به پرې ګوته کېږدي. ششش

"ځیرک خان (د نکورې ځلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤرېدلو سره په بې سا مابتۍ کښې څوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څهٔ وئیل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نهٔ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نهٔ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وینا اؤ د ځیرک په څوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه یؤ دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څهٔ هم نهٔ وائي. د ژوند نهویشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زیرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څنو کښې د عزت خان د ږیرې نه ګڼ سپین وېښتهٔ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګیله نهٔ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ وړو له ډېر وخت نهٔ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبیانې مابتۍ لټون ته زړهٔ ښهٔ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغۀ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان زیره لړه لړه ټوکېدلې وه اؤ هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبیانه ځارله. یؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نیولې وې اؤ هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیانې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغۀ دوکبیانه هغۀ ته په سینه پرته وه اؤ خپل اومه اننګې ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلې وو،

"زما غیږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ریښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بیا ؤلیدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برڅېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځاے پیژني، خو ځیرک خان نۀ پیژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دریمه میاشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغۀ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نۀ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ؤرسو، دومره زر به زما ځیرک خان راولئ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نۀ شي. هغۀ پلار ته ؤکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغۀ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې اؤ بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځیرک د راتلو زیرې سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه څوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهېږي. زیاتره برېښنا نۀ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تۀدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاربنودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلې کېږي. د بمونو چۀدنې اؤ ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه ځوکې خوښه کړې ده اؤ په دغه ځوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ځوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړۀ نېنځکان به ئې باداركوټي شي. اؤ اولس........ هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئينده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره ځومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غبړ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د ځمځونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله. د مرګ ځېره کۀ هر ځومره کرکژنه اؤ بوربنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوړ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤتړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلميانو غونډې ؤتراشي، ځټوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نڅيږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځۀنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپيږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړيو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښنې بوخت دے.

چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار څلوېښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ؤویشتلے شو. چغمتې د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم ویني، چا چې د دۀ د پلار د وېنا تر مخه د دۀ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم ویني، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمتې لا پرېکړه کړې نۀ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توي کړي.

"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"

د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.

"دلته خو به دغه نوم څوک نۀ اوسېږي".

"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"

هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانۀ دننه بوتلل. انګڼ کښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،

"څوک غواړې اؤ څۀ دي؟"

"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترۀ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دۀ ماما دے".

"دلته څوک ځیرک خان نۀ اوسېږي".

"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغۀ نوم (هغه خبره کښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځای نه ښځه پاڅي. هغه دوي ته ؤګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ؤځلیږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتیې یادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتیې اؤ کمیله یاد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ میرلوس تیټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ؤباسي، ګنې پخپله خو هغه د دې ځلورو د پوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنیږي؟" (میرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زیات یاد شوي ماما لیدلو ته لېواله دی)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بیا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ میرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نیولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د مابتیې اؤ کمیلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤليدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوي ولې غاړه ايښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خويونو دغه توپير چې د يوې لاروۍ سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورليو کړينګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.

ناڅاپه يؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور ټول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوي. د ګړځ د غړ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړيکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخين په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بيا وينځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس يوه ګڼه ګوڼه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپير وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېرابان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ تهول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځيرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي رېبي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پېرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څاښتونو، شڼه چيرړۍ کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوڼيو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کېږي.....
يؤ غږ بل غږ خُوري.....
زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....
پاڼې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدرېږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، مېرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدريږي اؤ خپله مْلا باندې لاس ايښې د ځيرک خان قبر ته ؤګوري (ميرلوس ورسره ؤدريږي، خو مخ را ؤ نۀ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.

د خاؤرو لاندې مابتې ته نۀ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے اؤ کۀ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغۀ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغۀ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغۀ سا وړې اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پخلیځا ے کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ

مْنا کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر

کارږه د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه یؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ یوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي اؤ یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یؤ نیم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښ ښلو د پاره پکارولے کیږي

نخول د نڅا (ګډا) فعل

وړانګه پلوشه/ کرن

توندي تادي/زر زر

خپسه کښېناستل په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ویني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے

اوکر بې ځایه شول وارخطا کېدل

تېر غلطي

انځور تصویر

ورنۍ هغه څلورګوټیز څپوټکے چې کوچیني پکښې د سیزنۍ سره تړلے شي

شنشنۍ (دا شنشنۍ دے، خو د کوچنیو په ژبه لیکلے شوے دے) داسې یؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګیټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ کوي

میرګاټے میرګاټي یؤ ډول د وړو جینکو لوبه ده، چې څلورو ګیټکو/کاڼو اؤ یؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کیږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ایکي، دوکي، ایشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناکنډلے اغوستن/ناکنډلې جامې/ ربنت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګانړې کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګانړې کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوعے دے
کوړمه	د یؤ سرې ښځه اؤ وارهٔ
کښت	پټے
خیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوتړاپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څهٔ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سْره بیزه	دا هم د یوې سْرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړې	ښلور سپره/ پنځهٔ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې ځوک نېغ پراته وي
نابکنه	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرړۍ	کپړې / رښت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ یۀ ژور ځاے کښې راغونډېدل
څابنتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	واړۀ خپلو کښې دوښې وائي اؤ چې یؤ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خْوره!/پلانکی کلی واخله!.
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدرېږي
پېنځه خیرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاختربدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/خیرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وریځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره لیکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید	امیدوار / Candidate
نینګانې	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یؤ لاس کښې ؤ نیولےشول اؤ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کيږي، دا ځلور ډکې به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. کۀ ځلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې ځلور لوښتې وئېل، کۀ ځلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګانې وئېل، کۀ دوه به پاځتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاځتر شوې اؤ يوه سمه، نو دې ته به ئې ځپق وئېلو. (پاځتر= موره ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ ځپق ښکاره دي، خو نينګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ مټه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځيږي) اؤ هغې سره به ئې د ځلورګوتيز لاره وهله. ځوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. Iدې ته کړانچه هم وئيلې شي

میرګاټې میرګاټې د جينکو لوبه ده. ځلور واړۀ کاڼې اؤ يؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکې، دوکې، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې اېښودلے کيږي، چې د مټې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼې د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلې کيږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټونې پټپټونې کښې يؤ دواړه سترګو ته څنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکې چې کله ؤګڼې، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. کۀ څوک د وخته ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بيا هغه غل شي، دېوال يا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

چپاتۍ — چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي

کوتتره — کوتتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤویشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي

ډینګان — د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې یؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د څنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي — واړۀ دوه ډلې شي. هره یوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بلیو باندې ورې ورې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه ورو ورو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئیلې کیږي. یوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د یؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بریالۍ شوه

کوډګۍ — دا خو به ورې ورې خاؤرینې کوډګۍ خاؤرو یا ختو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سرې شول او ورې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په یؤ ډول د راتلونکي ژوند د کوږمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.

د ګوډا ګوډۍ وادۀ — دا لوبه به ورو جینکو کوله. نېنځکه به کلابوخي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده — ستړے او خواشین

د اپیمانو باغ — وائي چې څو اپیمیان وو. یؤ اپیمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. یؤ اپیمي ؤوې، چې هسې نۀ بیا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. درېم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ښځه شي اؤ شلتالان دي د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.

اړنګ دوړنګ — دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غونډې د دې هم یؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتڼګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]

بدک — ښځونک / هېجړا

مېراباڼ — ګُرو (د یؤ ځپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یؤ مېراباڼ ؤټاکي. مېراباڼ د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباڼ سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه څنډه ؤکړي، خو مېراباڼ ئې خپل کړي.

ګرځؤنه — چوک

سپیناوے — وضاحت

ارزښت — قیمت / قدر

ایرزړے — د وېرېدونکي زړۀ ځښتن

سؤ اؤ سور کښې — سؤ کښې: څۀ ګتې ته ډېره ساه راښکل
سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل

ځاندره — بدن

مېرګي — مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، یؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.

ټون شوے — نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے

ځرک — نخښه / پېلام

ترېدلي — وېرېدلي

پېژند — شناختي کارډ / Identity Card

ناویاته — زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ساپوهنه	نفسیات
جیغ	جام/د اوبو ښکلو لوښے/ ښینګړے
رغوے	د لاس تلے
لېړي! دوه دې خړي	دا هم یوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته یوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د یوې ډلې نه یؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه یوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دځ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې یؤ ملګرے هم خپلې شا ته نیولي لاس نه یوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لېړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکي ډله بریالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متېه ګوته نېغه نیولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د تېپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نیول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نیول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه تېپک تکړه وي اؤ تېپک نه غشے تکړه وي
څپوتکے	د ربنت څلور ګوټېزه ټوټه / دسترخوان
چړچقې	پړقې / خوشالي څرګندول
برونه	هغه ورځ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهیرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئیلي کېدل، چې کله به یؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې څواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ویرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مونډ	جرړه / ځېله
تور زړۀ	بدنیت
پرڅمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام تېټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.
چیره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سرې زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سرې د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پتې ورله چیرۍ کړي. دغسې ځانګړې پونۍ هم دي، چې هغه په سرې ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	ایکسلرېټر (accelerator)
ایاتولا	حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلې شوې)

زیړه ساړي — زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ — ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا — په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کیږي. د دهٔ د ځاندرې ښې اړخ د سړي اؤ کیڼ اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې یؤ "اپسرا" (ښځه)، یؤ "ګندروا" (سړی) اؤ یؤ "کېنار" (منځګړې) دې. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوې دي اؤ دې کښې "پوم پُرکُتري" (سړي)، "سْتَري پُرکُتري" (ښځې) اؤ "تیریتیا پُرکُتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوې دې

مشرتابه — مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید — حمله کول

ډبوسکۍ — پېړه/ مونړ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکارووو، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بیا په ځانګړې توګه چې غمبورې ئې غټ وي

خوړده — خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څهٔ مالګه یا بل څهٔ د زیارت یا داسې بل مخؤریز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے

کنډم — نیمګړې / نیمه خوا

په ګېډۍ لؤ — د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کهٔ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغهٔ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه — ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شنه کېدل — د ځلمیتوب په پؤړۍ پښه اېښودل / بریت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلې ربنت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې ترلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائيل فون
(د ګرځنده) تنې	د ګرځنده (موبائيل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بېرغ
رنځپوه	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلے	جيخ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
ميرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقيس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړښپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کميله	KAMEELA
راپوړۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
ښمدوره	SAMDOORA
ځيرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

خړو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځیرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مېترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجره	MOONPAJARA
سپدګلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سپدامیر کاکا	SEDAAMEER KAKA
ګلیشان	GULEESHAAN
میرزادګۍ	MEERZAADGAI
دولا مُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شېرون	SHEROON
بنډارے	BANDAAREY
ګلباچاکاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
میراجان	MEERAAJAN
شیشړه	SHEESHARRA
نیمکۍ	NEEMAKAI
نکوره	NAKOORA
مدهوبالا	MADOOBAALA
مینه کماري	MEENAA KUMAARI
ثمینه پیرزاده	SAMEENA PEERZAADA
سمیتا پاټیل	SAMEETA PAATEL

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېراباڼ	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روښني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

هېلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېکارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتيس جان	TENTEES JAAN
اياتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولې	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زېب النساء	ZEBUNNISAA
نيمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

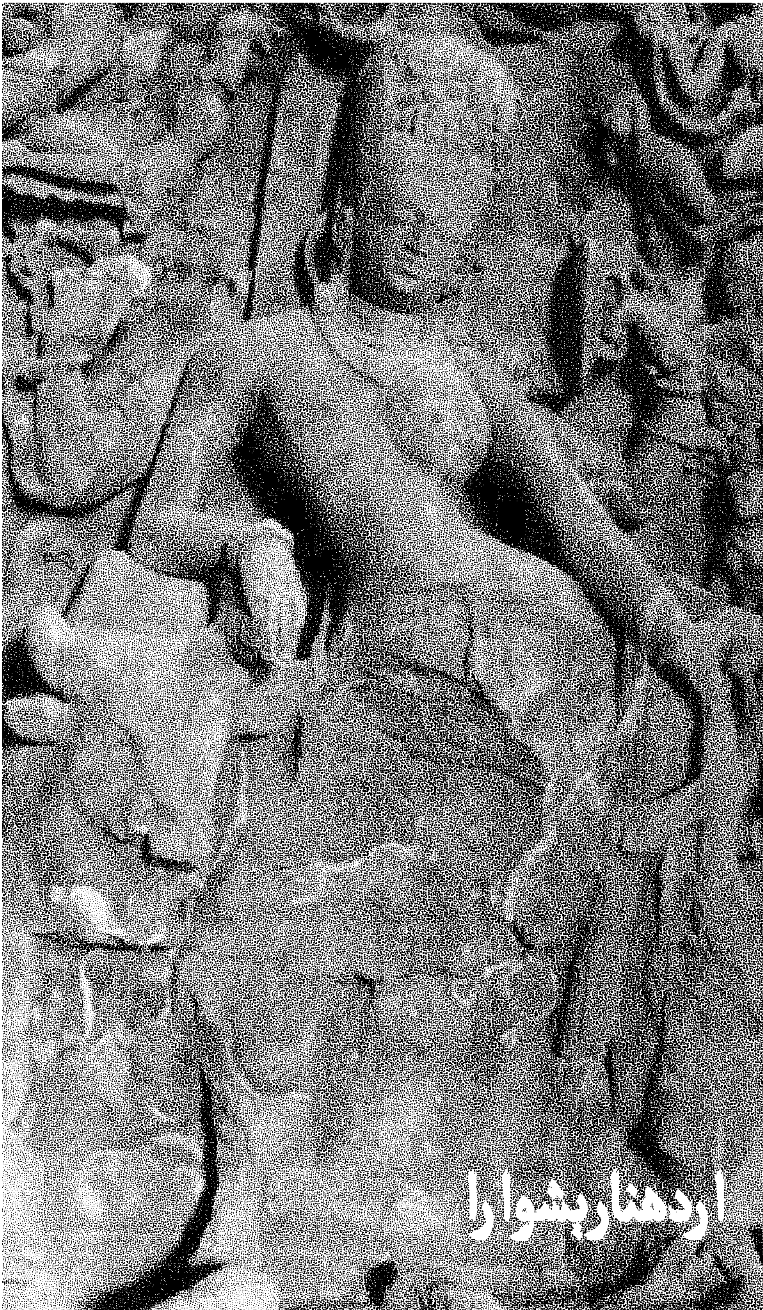

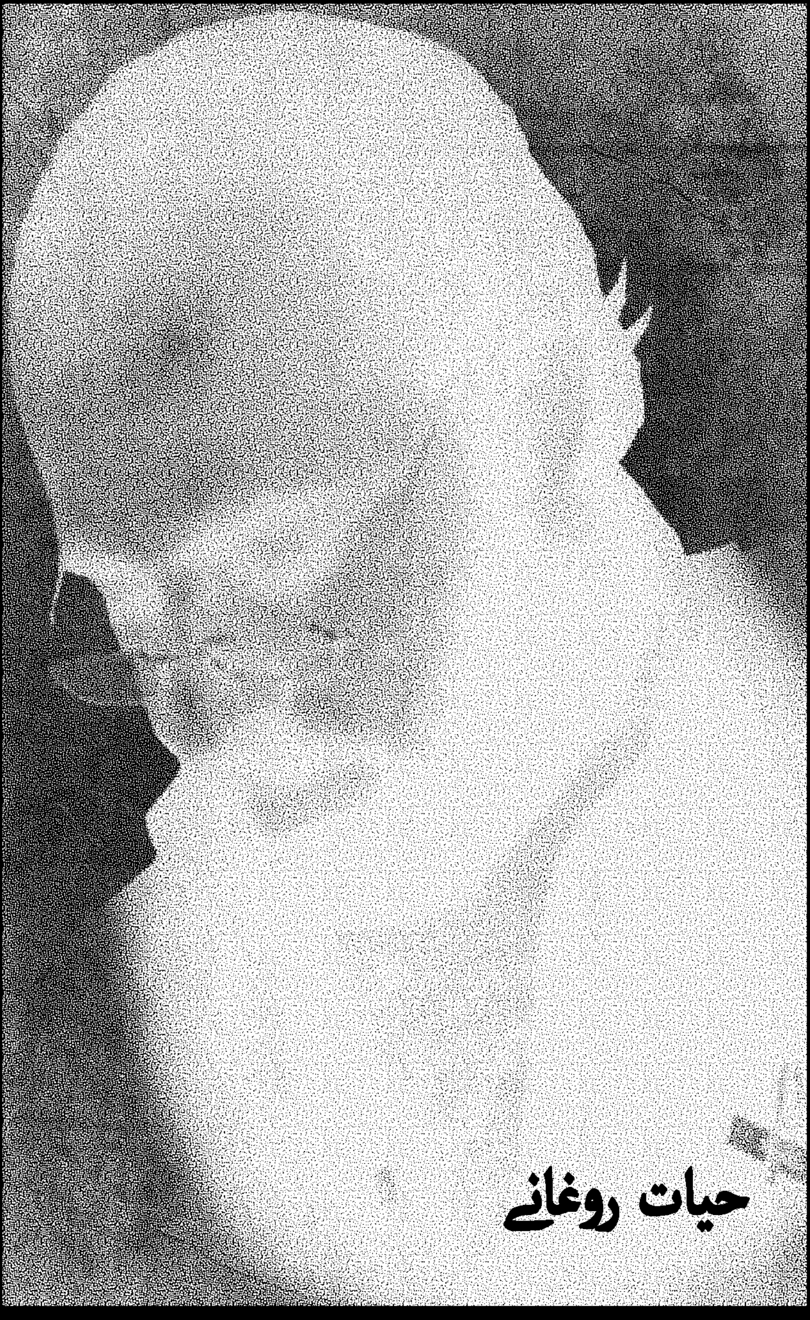
حيات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يوُ نېنځک
پټ دى. دغه نېنځک د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.
زهٔ مينه د کرکې نه بريالى کنم.....
زهٔ هيله د انديښنې نه زوروره کنم.....
زهٔ به مرم. خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولى ته لاره کښي
هر کلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولى کښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library